

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Gruppo I°/70% - Autorizzazione DCSP/I/40509/91/5681/102/88/BU DEL 12.11.1991
Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 536978 - Poštni t/rn 11234499

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

Prešeren in kultura jezika

Zadnji dve gimnazijski leti smo imeli profesorico slovenščine, ki je bila poosebljena žlahtnost (mimogrede: precej njenih dijakov je šlo v bogoslovje in govorilo se je, da jih ona »spravi v lemenat« več kot kakšen župnik!). Nekaj te svoje lastnosti je prelila tudi v pisatelje in pesnike, ko nam je z žuborečo mirnostjo govorila o njihovem življenju in delu, tako da so nam postali nekam domači in ljubki. Najbolj visoko je cenila Prešerna: ure v družbi z njim so bile zanjo in tudi za

nas skorajda praznične. Ko je govorila o Prešernu, je govorilo njeno srce. Ni ga sicer povzdigovala med »svetnike«, kamor bi ga radi postavili nekateri njegovi oboževalci, približala pa nam je tisto »božansko« v njem, pesniški navdih in sposobnost to kipenje duha preliti v posodo jezika, ki se nam ga ni treba sramovati pred nikomer. Prešernovi soneti, gazele in druge pesmi, ki nam jih je brala, so z njenim glasom zvenele kot molitve. Njeni dijaki smo bili ponosni, da je nekdo že pred več

kot sto leti znal tako popolno izpovedati v našem materinem jeziku preproste vsakdanje stvari, ki jih vsi vidimo, pa ne opazimo, in globoke resnice, ki jih čutimo, čeprav pogosto le podzavestno, tako tenkočutno, da strune našega srca takoj zazvenijo.

Zdi se mi samoumevno, da je spominski dan smrti našega največjega pesnika (8. februar) slovenski kulturni praznik. Pisatelj Alojz Rebula postavlja letnico izida Prešernovih Poezij (1846) za »začetek štetja let« slovenske kulture in pravi: »Prešeren je Geneza« (naslov prve knjige Svetega pisma) - knjiga »postanka« izvirne slovenske književnosti. Ivan Grafenauer v svoji Kratki zgodovini slovenskega slovstva (Ljubljana 1919) piše: »Kakor velikan nad tropo pritlikavcev se dviguje Prešernova orjaška osebnost nad malimi Čbeličarji. In to razmerje je toliko bolj čudno, ker je nastopil v našem slovstvu kar nenadoma, brez kakršnih koli pomembnejših predhodnikov.« Na koncu pravi o njem: »Prešeren je dal slovenski poeziji globljo vsebino, položil je vanjo svoje najgloblje čustvovanje, izrazil je v njej svoje najplemenitejše misli; ustvaril je slovenski poeziji vzorno notranjo obliko, ki je še do danes nismo doumeli do vse njene globine, ustvaril je nov pesniški jezik, ... uvedel je s tem slovensko slovstvo v krog svetovne literature.«

V njegovem času je bilo tudi pri nas precej močno ilirsko gibanje, ki se je ogrevalo za združitev južnoslovanskih pokrajin v kulturno enoto na osnovi skupnega knjižnega jezika in narodne zavesti. Ilirci so razglašali, da osamljena slovenščina nima nobene kulturne in književne prihodnosti. Prešeren je kaj kmalu uvidel, da bi prav ta »bratski panslavizem« (v glavih nekaterih Slovencev živ še danes, dasi iz drugih razlogov!) pomenil smrtno obsodbo ne samo za slovenski jezik in kulturo, ampak tudi za sam narodni obstoj. Saj je jezik razpoznavni znak naroda! Obenem je eno najpotrebnejših in najbolj dragocenih »orodij« kulture. Prešeren ni obupoval nad »revščino« slovenskega jezika, raje se je potrudil, da ga s svojim delom obogati. Kdor ima kaj povedati, bo znal najti tudi način, kako to čim lepše in razumljiveje povedati.

Iz vsakdanje izkušnje vemo, da mora biti jed, ki pride na mizo, pripravljena tako, da »nahrani« vse čute, zlasti da se ob njej napase oko. Pisana beseda je duhovna hrana in tudi zanjo velja nekaj podobnega. Dober okus ji poleg vsebine daje tudi lep, izpiljen jezik. V duhu znanega izreka: »Česar je polno srce, to usta rada govore« (to roka piše, bi lahko dodali), je jezik, govorica, be-

Dr. Prešern

seda, zrcalo našega srca. Srce je prvo žarišče kulture. Če srce ni omikano, »obdelano«, je človek robat in surov in tak tudi ne izbira besed. Če govori ali če piše. Pisatelj Mirko Mahnič, »likalec« slovenske besede, zlasti gledališke, je pred leti napisal knjižico s pomenljivim naslovom »Kako pa govoriš?!«. Tako opomni svoje otroke starši, ki jim ni vseeno, kakšna je njihova »govorna kultura«.

»Kako pa pišeš?« bi mogli danes reči marsikateremu slovenskemu pisatelju, pesniku, publicistu, časnikarju. Jezikoslovec Anton Breznik, ki se je boril za lepo slovenščino brez slogovnih ohlapnosti in brez izposojenk in tujk, je zapisal: »Poučna pri-

kazen v zgodovini jezika je, da se s tujimi izrazi lišpajo le slabi pisatelji, medtem ko resničnim umetnikom zadostuje materina beseda. Prešeren v svojih nesmrtnih pesmih nima niti ene izposojenke, majhni vrstniki njegovi (Jak. Zupan, Levičnik, Jože Žemlja) so si morali pomagati s srbsko-hrvatskimi in ruskimi izrazi. Koseski je ves obložen s tujo navlako.

Če nam je pri srcu kultura naše mlade države, če ljubimo svoj narod »v dejanju in resnici«, pokažimo to ljubezen najprej - z besedo! Domačo in žlahtno. Tisto, ki jo je zasadil Prešeren in raste iz njega.

Silvester Čuk

NAŠ UVODNIK

Govorica besed in molka

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu.

Vse je po njej nastalo in nič, kar obstaja, ni brez nje nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudem.

In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela.

In beseda je človek postala in se naselila med nami.

Že začetek Janezovega evangelija in svetopisemska razlaga, da je beseda izvor vsega, kar ljudem omogoča, da živijo polnost svojega bivanja, pove, kako pomembna in nepogrešljiva je beseda. Z besedami izražamo čustva, zagovarjamo svoja stališča, se pogovarjamo, pripovedujemo... Besede lahko zapišemo, jih preberemo ali povemo. Z zapisovanjem in branjem dosežemo, da naše misli postanejo dostopne in razumljive vsakemu, ki jih hoče razumeti, ali pa besede zapletemo na način, ki ga le mi sami znamo odplesti. Nič drugače ni pri govorjenju, le da je tu bistveno, da se govoreči in poslušalec med seboj razumeta. Čemu drugače izgubljati besede?

Prav ta svetost besede nam je težko razumljiva. Beseda se je ne samo naselila, ampak udomačila med nami, udomačila tako, da smo izgubili spoštovanje do nje. Pozabili na njen izvor, njeno vlogo in nezamenljivost. Govoriti smo se naučili že čisto majhni in tiste pomembne zakaje kaj kmalu zamenjali s poplavo nepotrebnih besed. Več smo vedeli, več smo govorili. In manj smo pazili kaj, kako in s kom govorimo.

Govorjenje velikokrat zakrije našo negotovost, zadrego, strah. Zato ne premislimo, kaj lahko povemo in kdaj bomo zaradi povedanega osiromašeni, ne znamo presoditi, kje bi več povedal molk. Kajti tudi molk je svojevrstna govorica, če na pravem mestu nadomesti besede in če ga človek, s katerim se pogovarjamo, zna prav razumeti, prav prevesti v besede. Premalo kritični smo do sogovornikov in ne spregledamo, da z nekaterimi ljudmi nikoli ne bomo govorili skupnega jezika, da bo med nami sicer veliko izgovorjenih, a nič razumljenih besed.

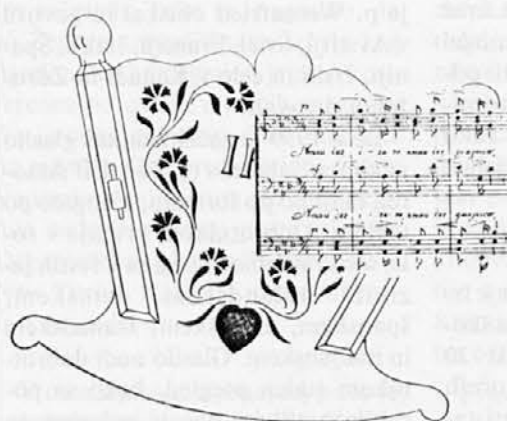
K svetemu, otroškemu spoštovanju besede se vračamo s starostjo in izkušnjami. Ko nas življenje izuči, da so besede nekaj nadvse dragocenega, nekaj, česar se ne zapravljaja. Takrat nam je tudi vseeno, če nas bodo drugi zaradi redkobesednosti imeli za čudake.

Če je človek človek po besedi, se moramo odvaditi uporabljati besede kot mašilo in zbrati pogum, da spregovorimo takrat, ko bраниamo svojo moralno držo. Španski mislec Unamuno pravi, da ne samo, da ne smemo govoriti laži, tudi resnice ne smemo zmolčati. Vedno jo moramo govoriti, pa naj bo to za nas še tako nevarno. Tisto notranjo, moralno, našo resnico, tisto, za kar mislimo, da je resnica.

Govorite zmeraj resnico in Bog vam bo povedal svojo.

Katarina Mahnič

8. februar - Dan slovenske kulture

Ob tem pomembnem dnevu pozdravljamo in čestitamo vsem kulturnim in prosvetnim delavcem, ki se kjerkoli ali kakorkoli žrtvujejo za skupno stvar.

Čim hujši so časi, ko občutimo skušnjavo, da bi vse opustili in se zaprli v svoj svet, tem bolj moramo vztrajati in nadaljevati!

Tudi od vsakogar izmed nas odvisi naša prihodnost in naša vsestranska rast.

Pater Werenfriend:

»Ljudje so mnogo boljši, kot mislimo!«

»Špehpater« je praznoval 80 let

S tem prepričanjem p. Werenfriend že 45 let zbira pomoč za potrebe. Doslej je zbral nad 3.000 milijard lir. Njegovo papeško priznanje ustanovo »Pomoč Cerkev v stiski« stalno podpira 700.000 dobrotnikov.

KDO JE TA BOŽJI BERAČ?

Pater Werenfriend van Straaten se je pred 80 leti rodil na Flamskem, ki je dala tudi junaškega misijonarja očeta Damjana. Letos na god sv. Antona je dopolnil leta. Oče je bil učitelj in tudi sam se je sprva odločil za očetov poklic. Potem se je premislil in vstopil med redovnike premonstrance (pri nas jih ne poznamo) v opatiji Tongerlo na Flamskem. V duhovnika je bil posvečen leta 1940. Zbolel je za jetiko in bi skoraj moral zapustiti red. Opat Emil Stalmans pa je odločil drugače. Imenoval ga je za svojega tajnika.

Ni živel v svetu, a je vseeno dobro poznal težke razmere po končani vojni. Posebno ga je prizadela reka nemških beguncev, ki so morali zapustiti vzhodne dežele in živeli v skrajni bedi. Bilo jih je 14 milijonov.

PISMO ZA BOŽIČ

Za božič leta 1947 je p. Werenfriend napisal v redovno glasilo pretresljivo pismo. Vabil je k spravi. Po končani vojni se med kristjani ne sme ohraniti sovraštvo. Zmagati mora želja po miru, edinosti in ljubezni.

Ljudje na Holandskem in Belgiji v tistem času še niso imeli dosti poslušalcev za take pozive. Številne družine so objokovale svoje žrtve zaradi nemške okupacije. Vseeno se je patru precej hitro posrečilo spremeniti razpoloženje. Za izgnane lačne Nemce je začel zbirati hrano. Ljudje so mu dajali, kar so imeli, kose slanin. Zbral je več vagonov slanin in pomagal beguncem. Zato se ga je prijel pridevek Špehpater (Padre Lardo).

SKRB FLAMSKIH DIJAKOV ZA IZGNANE DUHOVNIKE

Med izgnanimi Nemci je bilo tudi 3000 duhovnikov. Prišel je na izvirno misel. Prepričal je flamske dijake, da so se zavzeli za te duhovnike. Posamezni razredi so prevzeli skrb za duhovnika, ga nekako posvojili. Mesečno so mu poslali pet kg hrane in pismo. Ker se je po več razredov zavzelo za istega duhovnika, je ta imel dovolj hrane in še ljudem je mogel pomagati. Duhovniki so s pismi odgovarjali svojim mladim dobrotnikom in poročali o svojem delu. Tako so se ustvarjali mostovi prijateljstva.

EVANGELIJ NA KOLESIH

Patra je skrbelo duhovno stanje izgnancev. Na pomoč mu je prišla škofija Gand, ki mu je podarila 20 avtobusov in 15 manjših motornih vozil. Avtobuse je dal predelati tako, da so se odpirali zadaj in služili za kapelo, v prednjem delu pa so bili prostori za potujoče duhovnike. Potujoče kapele so začele obiskovati taborišča beguncev, ki so po dol-

gem času imeli priložnost biti pri maši in prejemati zakramente.

Pater je še druge duhovnike oskrbel z majhnimi motornimi vozili, kasneje tudi z avtomobili, ki so jih prej uporabljali britanski vojaki.

POMOČ BOGOSLOVCEM

Z begunci je prišlo tudi približno 350 bogoslovcev, ki niso mogli dokončati študija. Pater je s prelato Kindermannom organiziral v opuščeni kasarni v Königsteinu bogoslovni študij. Iz tega bogoslovja je do leta 1970 prišlo 465 duhovnikov.

DRUŽBA GRADITELJEV

Patrova iznajdljivost je bila neizčrpna. Leta 1953 je ustanovil Družbo graditeljev. Člani te družbe so v prostem času brezplačno gradili hiše za brezdomce in tudi cerkve. Prvi so bili deležni te pomoči nemški begunci. Družba je sčasoma zadobila mednarodni značaj.

USPEŠEN BERAČ

Pater Werenfriend, sicer slabotnega zdravja, je v težkih poveljih razmerah odkril svoje sposobnosti. Postal učinkovit organizator in prepričljiv pridigar, a predvsem nadvse uspešen zbiratelj pomoči za potrebe. Mesečno je imel tudi do 90 govorov. Legendaren je postal njegov ponošen klobuk. Po govoru v cerkvi se je postavil s klobukom v roki k cerkvenim vratom in zbral darove za svoje varovance. Menda je včasih hudomušno rekel: »Dajte raje bankovce, ker drobiž lahko pade skozi luknje, ki jih ima klobuk!«

POMOČ CERKVI V STISKI

V letih 1954-1962 je posvetil veliko skrb Cerkev v komunističnih deželah. Nemčija se je kmalu gospodarsko opomogla in tako je lahko posvetil skrb Cerkev za železno zaveso. Ob madžarski vstaji leta 1956 je bil prvi, ki je obiskal kardinala Mindszentyja in prinesel pomoč. Naslednje leto se je srečal s kardinalom Wyszyńskim in začel podpirati na tisoče duhovniških kandidatov v Vzhodni Evropi. S to pomočjo še vedno nadaljuje.

SVETOVNI POTNIK

Vedno večje število ljudi ga je prosilo za pomoč. Zbrati je bilo treba vedno večje vsote denarja. Zato je p. Werenfriend obiskal in govoril v Avstriji, Švici, Franciji, Italiji, Španiji, Irski in celo v Kanadi in Združenih državah.

Leta 1959 je začel izdajati glasilo »Odmev ljubezni« (L'Eco dell'Amore), majhno po formatu, a bogato po vsebini. Dobrotnikom prihaja v roke šestkrat letno. Tiska se v šestih jezikih: holandskem, nemškem, španskem, angleškem, francoskem in italijanskem. Glasilo nudi dobrotnikom stalen pregled, kako se porabljajo njihovi darovi in katere so potrebe.

Napisal je tudi dve knjigi z značilnimi naslovi: »Imenujejo me Pater Špeh« (Mi chiamo Padre Lardo) in »Kjer Bog joče« (Dove Dio piange).

PAPEŽ JANEZ XXIII. PROSI

Leta 1962 je p. Werenfriend sodeloval pri pripravah na drugi vatikanski koncil. Ob tisti priliki ga je prosil papež Janez XXIII., naj razširi svojo pomoč tudi na Cerkev v Latinski Ameriki. Takoj je začel pomagati, najprej v Čileju in Braziliji. Nekaj let kasneje potresencem v Peruju in Gvatemali, potem beguncem iz Vietnamu in iz Angole med državljansko vojno. V letih 1974-1983 je pomagal misijonarjem v predelih Amazonije. Kupil je 300 tovornih vozil od švicarske vojske, rabljene sicer, a jih je dal temeljito pregledati. Spet je bil evangelij na kolesih.

NOVE NALOGE V VZHODNI EVROPI

Po nepričakovanem padcu komunizma so se odprla nova področja dela. Kljub visoki starosti je šel p. Werenfriend takoj na pot. Leta 1989 je obiskal Hrvaško in Rumunijo, naslednje leto Madžarsko in Čehoslovaško. Za veliko noč 1992 se je v Ukrajino vrnil nadškof in kardinal Myroslav Lubachivsky. Ob tisti priliki je pater govoril tisočglavi množici.

OBISK V RUSIJI

Lanskega 13. oktobra je iz Fatime govoril 40 milijonom Rusov v povezavi z rusko državno televizijo.

Lani je obiskal tudi ruskega patriarha Aleksija II. in nekatere druge pravoslavne škofove. Predlagal je skupno molitev k božji Materi z rožnim vencem. Predlog je bil sprejet. Ponudil je tudi pomoč za natis verskih knjig v ruskem jeziku, zlasti Svetega pisma. Njegovo poslanstvo med pravoslavni v Rusiji pripravljajo bolj prijateljske odnose med obema Cerkvama.

Pater Werenfriend je hotel praznovati svojo 80-letnico v svojem stilu. Ne želi darov. Prosi pa za nekoliko večji običajni letni dar, da bi lahko uresničil svoje načrte za pomoč ruski pravoslavni Cerkvi v tem letu.

Priredil SZ

Velik odmev je zadobila smrt mlade matere iz Bergama: 28-letna Carla Levati Ardenghi je odklonila zdravljenje proti raku, ki bi škodilo rojstvu njenega drugega otroka, in prav tako splav. Tri družinske člane, mater, očeta in prvega sina, je povezal sklep ljubezni, le da ne bi prekinili rojstva novega življenja. To je največji dar, ki ga more dati družina, predvsem pa mati.

16. januarja je umrla v Firencah Christine Julien Dogmo Fameze, po poklicu zdravnica iz Kameruna (verjetno ni bila krščanske vere); tudi ona ni hotela splava in je 23. decembra rodila novega otroka.

Gianna Beretta Molla, milan-ska zdravnica, je tudi žrtvovala svoje življenje, da se je le rodil otrok, in kmalu jo bo sv. oče proglasil za blaženo.

Svet potrebuje takih zgledov.

ŽIVIMO S CERKVIJO!

Lurška Mati božja

V četrtek, 11. februarja, bomo obhajali praznik Lurške Matere božje. Ta praznik nas spominja na Marijino prikazovanje v Lurdu pod Pireneji v zahodni Franciji, ki jih je bila deležna štirinajstletna deklica Bernardka Soubirous v času med 11. febr. in 16. julijem leta 1858. Marija se je prikazala 18-krat in je povedala, da je »brezmadežno spočetje«. Nekateri so videli v teh prikazovanjih Marijino potrditev verske resnice ali dogme o njenem brezmadežnem spočetju, ki jo je slovesno razglasil Pij IX. leta 1854.

Bernardka je bila sicer deležna Marijinih prikazovanj, a je morala veliko pretrpeti, ker so ji verski nasprotniki hoteli dokazati in jo prepričati, da ni res, kar ona zagotavlja. Leta 1868 je stopila v samostan, kjer so jo čakale nove preizkušnje, bolezen in ponižanja. Umrla je 16. aprila 1879 v Neversu, daleč proč od rojstnega kraja. Pij XI. jo je leta 1933 razglasil za svetnico. Njen god praznujemo 16. aprila.

Po Marijinih prikazovanjih je Lurd postal eno največjih svetovnih romarskih središč, kjer iščejo tolažbo, mir, vero nešteti romarji, poseb-

no pa bolniki. Kaj se tam godi, je težko opisati. Videti je treba in doživeti srečanje z Marijo pred lurško votlino in s Kristusom v procesiji z Najsvetejšim.

Zgodovina nam poroča, da se je velikokrat govorilo o raznih Marijinih prikazovanjih in da je Cerkev le redko kdaj potrdila resničnost teh prikazovanj. O tem se govori tudi danes. Zakaj torej tako čudno zadržanje katoliške Cerkve?

»Kristusova Cerkev teh prikazovanj ne potrebuje. Če bi jih potrebovala za svoj obstanek, bi seveda kar hlastala po njih in delala zanje veliko reklamo, kakor hitro bi se zaslišala taka novica.«

»S tem ni rečeno, da so te Marijine prikazni brez pomena za življenje Cerkve. Tega ne. Iz teh svetišč so prišle in še prihajajo mnogotere duhovne in telesne dobrote, ki razodevajo božjo ljubezen in moč Marijine priprošnje ter posredno izpričujejo resničnost naše svete vere.« (Ukmar, Mariologija, stran 249). Pri vsem tem pa ostaja vprašanje, ali se je Marija v določenem kraju in v določenih okoliščinah res prikazala. In to in to tudi razodela.

I.šk.

Slovenci v Venezueli so poromali

Po zadnji vojni skoro ni države, da bi tam ne bilo rojakov. Tako je tudi v Venezueli. Nekaj sto jih je tudi tam. Med njimi so trije slovenski duhovniki: Janez Grilc, Prša Martin, Zarnik Andrej. Janez Grilc je naročen na Katoliški glas.

500-letnico odkritja Amerike so kristjani praznovali tako, da so v soboto, 21. novembra 1992, naredili velik misijon, ki ga je organizirala venezuelska škofovska konferenca, in sicer tako, da so tisti dan obiskali vse družine.

»V naši župniji,« piše g. Grilc, »smo skušali obiskati vse družine. V ta namen smo pripravili sto laikov prostovoljcev. Ti so začeli z obiski zjutraj ob 8. uri, opoldne so imeli kratek odmor za kosilo ter nato nadaljevali z obiski do večera. Zadovoljni so pripovedovali o svojih vtisih. Navdušeni hočejo to apostolsko delo nadaljevati morda enkrat na

mesec. Samo s takimi obiski poživijo svojo vero in jo utrdijo še v drugih. Protestantje, posebno jehovci in pentekostalci so v tem oziru zelo agilni in družine redno obiskujejo.

V naši slovenski skupnosti smo imeli romanje in srečanje v oktobru kot vsako leto. Čez 120 se nas je nabralo, kar je veliko za naše razdalje.

Janez Grilc

IZ SLOVENIJE

Že videno

Najbrž se še spomnite, s kakšnim besom se je velika večina slovenskih medijev, tako »zasebnih« (časopisi) kot tudi javnih (nacionalna radiotelevizija) spravljala na nekatere najvidnejše osebnosti Demosove vlade. Posebno priljubljene tarče so bili predvsem krščanskodemokratski ministri (dr. Capuder, dr. Vencelj...), posebno »naklonjenost« pa je užival predsednik vlade Lojze Peterle. Spomnimo se le znanih gesel »Pozdravljen, revščina!«, s katerimi so zbujaali poslušalce na ljubljanskem radiu. Ko je Peterle »končno« padel, je bilo črnih komentarjev in klicev čez noč konec. Ko je v slovenski vladi »zgodovinskega kompromisa« Peterle postal podpredsednik in zunanji minister, je del slovenskih medijev že začel z zaenkrat še precej blagim »uhlanjem«. Ko ni še niti dobro uredil svoje pisalne mize v zunanjem ministrstvu, so ga že »vzgojno« poučili, da bo zdaj sicer lahko potoval na državne stroške, le na svoje izjave bo moral bolj paziti. Zaplete pri potrditvi veleposlaniškega mesta znanege karikaturlista ljubljanskega Dela Franca Jurija, ki slovi po svoji veliki »naklonjenosti« do Peterleta in krščanske demokracije ter po veliki »spoštljivosti« do krščanskih vrednot znatnega dela Slovencev, že skušajo označevati s tako priljubljenim »revanšizmom«. Pridno so začeli beležiti Peterletova potovanja, njegovo izročitev najvišjega slovenskega odlikovanja nadškofu Sodanu, pa na svojo veliko žalost niso mogli označiti za »klerikalizem«, ker so odločitev o podelitvi tega zasluženega priznanja vatikanski podpora naši osamosvojitvi v najkritičnejšem času sprejeli že v lanskem novembru.

Bivši zunanji minister dr. Rupel, ki je v svojem ministrovanju nekajkrat pokazal toliko diplomatske rahločutnosti kot pregovorni slon v trgovini s porcelanom, je na Peterletovem ministrskem zaslišanju in ob predaji listnice slabo skrival nerazpoloženje do svojega naslednika. Ta pa je pred tem, tebi nič, meni nič, postal podpredsednik Evropske demokratske unije, slovenskim medijem pa se te do sedaj najvišje mednarodne časti, ki jo uživa kak slovenski politik, z redkimi izjemami ni zdelo vredno niti dobro omeniti. Kot da to še ni dovolj, pa je prišlo to evropsko združenje najuglednejših evropskih demokrščanskih in konzervativnih strank v prvem tednu Peterletovega ministrovanja zasedati prav v Ljubljano in zelo odločno podprla slovenska prizadevanja za mir na Balkanu, nadaljnje vključevanje v Evropo in za gospodarsko oživitve. Srečanja takega obsega in take ravni doslej v Slovenijo še ni pripeljal nihče, niti tako medijsko slavljeni niso prejšnji »strokovni« in »kompetentni«. Tako za njihovo preteklo, kot tudi za sedanje ministrovanje Peterleta in vseh ostalih pa slej ko prej velja večna svetopisemska modrost: »Po njih sadovih jih boste spoznali!«

Andrej Vovko

Končno

Zunanji minister Lojze Peterle je opravil vladni obisk v Vatikanu ter se zahvalil vatikanskemu »zunanjemu ministru« za izredno potezo Vatikana, ki se je postavil v prvo vrsto za priznanje mlade države. Peterle je msgr. Sodanu izročil Zlati častni znak svobodne Republike

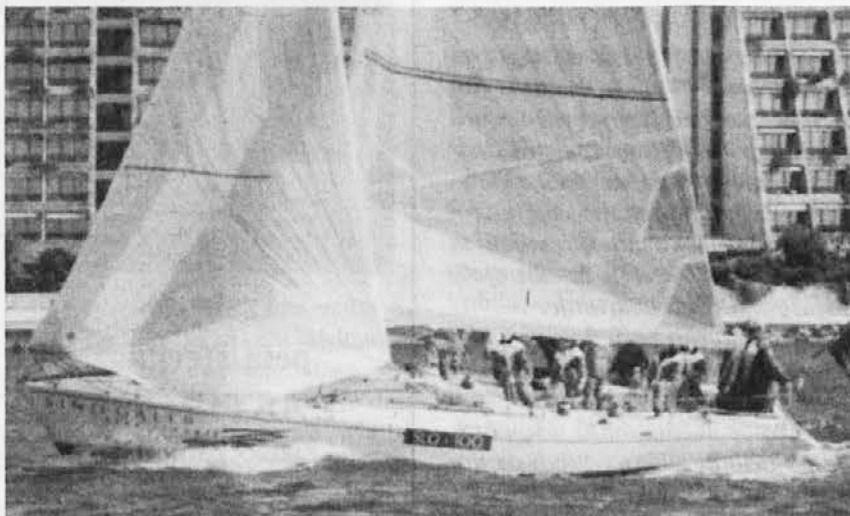
Slovenije, ki mu ga je dodelil predsednik Milan Kučan.

Tako je bila popravljena arogantnost, ki vsekakor ni znak diplomacije... predvsem če gre za Vatikan.

Okrogla miza po slovenski TV

Slovenska televizija je pred dnevi pokazala — že v nočnih urah — izredno zanimivo okroglo mizo o Golem otoku. O tem zloglasnem taborišču, ki je bilo v glavnem namenjeno komunistom disidentom, ki so leta 1948 ostali zvesti Moskvi, ali pa samo dozdevnim disidentom in nasprotnikom, so na televiziji govorili ljudje, ki so v taborišču praviloma preživeli več let hudega zapora in prisilnega dela, nekateri so presedeli celo dve obsodbi. Iz oddaje smo spoznali, da je vse res, kar so že zapisali razni pričevalci v svojih spominih, in ki dokazuje, kako diabolichen je bil totalitarni sistem, ki je vse to postavil v službo partije in partijcev. Okrogla miza je bila zelo poučna, saj so komunisti (ali bivši komunisti) govorili o partijcih; kaj vse so počeli s somišljeniki, kako so se pregrešili proti človekovemu dostojanstvu in kako so uničili utopijo, za katero so povlekli stotine milijonov ljudi. Povedali so stvari, za katere smo mi bili nešteto ožigosani kot fašisti, samo zato, ker smo jih na teh straneh zapisali pred desetletji. Resnične so bile takrat, kot so resnične danes. Težko bi bilo slediti niti okrogle mize, toda nekaj značilnih stavkov velja zabeležiti: ... »komunisti so postali buržuji... za monopol, za oblast jim je šlo, ne za ideje... boljše je zapreti deset nedolžnih, če je med njimi morda en kriv... oče Golega otoka je bil Tito... sistem prevzgoje na Golem otoku je dobro funkcioniral, takrat bi mi vpili, karkoli bi od nas zahtevali (zaporniki so morali klicati živio Tito in podobno)... Goli otok je prekosil vse sisteme prevzgoje... to je bil permanentni, ekstremni psihoteror... še danes nekateri nočejo videti, kaj je ta organizacija (partija) delala... Udba nas je potem (po izpustitvi) še naprej nadzorovala, do pred nekaj let... še zdaj jih je strah, še vedno se nekateri bojijo... partija se ni nikoli pokesala, partija noče priznati... še danes so na položajih ljudje, ki so proti nam (proti povratnikom z Golega otoka)... tista oblast ni spoštovala nobene pravice... itd.

Te besede so izrekli komunisti o svojih tovariših na oblasti.

Šolska ladja Sinji galeb - prvo plovilo Obalne obrambe. Dolga je 13,2 m, jambor je visok 23 m, njena skupna teža znaša 7 ton.

30 let avtonomne dežele Furlanije-Juljske krajine in Slovenci

Pred 30-imi leti je bila z ustavnim zakonom ustanovljena avtonomna dežela Furlanija-Juljska krajina v sedanjem ozemeljskem obsegu. Njena ustanovitev je bila sicer predvidena že v ustavi, ki je stopila v veljavo 1. januarja 1948, a brez Tržaškega ozemlja, ki bi moralo skupno z delom obalne Istre sestavljati STO (Svobodno tržaško ozemlje). S prehodno določbo je bila njena dejanska ustanovitev odložena na poznejše obdobje zaradi še negotove usode STO-ja. Ko je bilo z Londonsko spomenico o soglasju iz leta 1954 v glavnem rešeno tako imenovano »tržaško vprašanje« (cona A je pripadla Italiji in cona B Jugoslaviji) sta se italijanska vlada in parlament odločila tako pridobljeno Tržaško ozemlje pripojiti prvotno

zasnovani avtonomni deželi Furlaniji-Juljski krajini (Furlanija in Gorica) tudi Trst. Kot rečeno, se je to zgodilo pred 30. leti.

Ta oblika decentralizacije državne uprave je bila vsekakor potrebna in se je izkazala tudi za koristno. V tem tridesetletnem obdobju je naša dežela dosegla velik gospodarski in socialni napredek, kar se danes odraža tudi na drugih področjih civilne družbe. Tega napredka smo bili na tej splošni ravni deležni tudi Slovenci kot vsi drugi državljani. Seveda smo pričakovali, da bo Dežela več naredila in ali se bolj odločno zavzela tudi za napredek na področju narodnostnih pravic. Največkrat se je izgovarjala, da to področje ni v njeni pristojnosti, vlada in parlament pa se nista zganila.

Zato Slovenci ob tem jubileju ugotavljamo, da italijanska država ni izpolnila naših pričakovanj glede manjšinske zaščite. Hud udarec nam je bil storjen že s tem, da država ni naši Deželi priznala pristojnosti glede slovenske manjšine, medtem ko je to storila v pogledu Doline Aosta in Gornjega Poadižja. Izključitev manjšinske zaščite iz deželne statuta F-JK je toliko bolj protislovna, ker je le-ta dobila posebno avtonomijo tudi zaradi prisotnosti Slovencev. To neizpodbitno dejstvo je v svojem govoru na proslavi odločno poudaril sam predsednik vlade Amato in od svoje strani zagotovil, da vlada namerava v tem pogledu storiti svojo dolžnost, čeravno z veliko zamudo.

A.T.

Državniška beseda predsednika vlade Amata

»Do zaščite Slovencev mora priti še v tej zakonodajni dobi«

Ko smo pričakovali obisk predsednika vlade Amata na slovesnosti 30-letnice ustanovitve dežele Furlanije-Juljske krajine, mu nismo pripisovali kakega posebnega pomena od običajnega protokolarnega spominjanja omenjene obletnice. Tudi neuslišana prošnja predstavništva slovenske manjšine, da bi jo sprejel med svojim obiskom, nas je nekako potrdila v gledanju, da vlada v tem trenutku še ni razpoložena za soočanje o tem problemu. Zato smo bili v nekem smislu prijetno presenečeni, da se je predsednik Amato v svojem uradnem govoru (ki ga ni imel napisanega) v deželnem svetu 30. januarja ob prisotnosti vseh najvišjih krajevnih oblasti jasno in odločno zavzel za sprejem zaščitnega zakona za Slovence. Treba je priznati, da je Amato spretno izkoristil proslavo ustanovitve dežele Furlanije-Juljske krajine, ki ji je bila priznana posebna avtonomija (poseben statut) tudi zaradi prisotnosti slovenske manjšine na njenem ozemlju. To jasno izhaja tudi iz gradiva ustavodajne skupščine, tukajšnji politični

dejavniki pa so se v vseh teh desetletjih stalno sprenevedali ob vprašanju priznanja in zaščite slovenske narodnostne skupnosti.

Predsednik vlade Amato je med svojim obiskom v Trstu minulo soboto dejal naslednje:

Furlanija-Juljska krajina je dežela s posebnim statutom tudi zato, ker živi na njenem ozemlju slovenska manjšina. Glede tega vprašanja moramo biti jasni in predvsem dosledni. Mi zelo ostro obsojamo in, ker verjamemo v sožitje med narodi in državami, tudi odločno odklanjamo vse nesprejemljive poskuse etničnega čiščenja v nekdanji Jugoslaviji. Evropa doslej žal ni naredila dovolj za ustavitev teh grozodejstev. Kot prebivalci te Evrope in državljani demokratične Italije ne verjamemo v načelo etnične čistosti in ga nasprotno, kot že rečeno popolnoma odklanjamo, zato si moramo še toliko bolj prizadevati za udržiteljno sožitje med tukajšnjimi ljudmi in zagotoviti pravice narodnim manjšinam. Le če bomo to načelo udejanili s slovensko manjšino, bomo lahko isto ali po-

dobno zadržanje zahtevali od drugih. Zato moramo ponovno sprožiti in pospešiti postopek za odobritev

zaščitnega zakona za Slovence, za katerega sta pristojna vlada in parlament. To vprašanje mora biti vsekakor dokončno rešeno v tej zakonodajni dobi.

Vprašanje Bosne gre pred OZN

Po osmih mesecih so mirovna pogajanja v Ženevi propadla. Predlogov o razdelitvi Bosne v 10 pokrajin niso sprejeli ne Srbi ne bosanski Muslimani. Srbi jih niso sprejeli, ker si

želijo še več, kot bi jim sicer pripadlo. Muslimani jih niso sprejeli, ker bi po teh načrtih ostali na zelo omejenih področjih, četudi so v Bosni relativna večina. Sprejemajo jih le Hrvati, ker bi dobili več, kot so sicer računali. Tako se je zgodilo, da so Ženevo zapustili tako srbski kot muslimanski delegati in je zato konferenca po osmih mesecih razgovorov in pogajanj propadla in smo kot na začetku. Oba predsedujoča Cyrus Vance in David Owen sta zato sklenila zadevo o Bosni postaviti pred Organizacijo združenih narodov v New Yorku. Naj se ta naprej ukvarja s to zadevo.

V osmih mesecih pogajanj pa se je položaj v Bosni zelo spremenil. Srbi so svoj načrt etničnega čiščenja v precejšnji meri izpeljali ter pregnali, zaprli ali pomorili večji del Muslimanov ter Hrvatov na osvojenih področjih. Zato je Izetbeković

upravičeno dejal, da bi sprejetje načrta o razdelitvi Bosne na pokrajine pomenilo nagrado srbskemu agresorju in priznanje etničnega čiščenja.

V zadnjih dveh tednih so Hrvati začeli s svojo ofenzivo, kot smo poročali, pri mostu čez Maslenico in ga zavzeli, nato so ofenzivo nadaljevali nekoliko bolj južno ob jezu Peruča nad Sinjem. Ta jez so srbske sile minirale, predno so jih hrvaški vojniki pregnali, vendar je jez vzdržal in voda ni poplavlila spodaj ležečih krajev. Sedaj poročajo, da Hrvati silijo s svojo ofenzivo še dalje proti Kninu, četudi je Tudjman zatrdil, da bo ofenziva ustavljena.

Prav tako se nadaljujejo spopadi med hrvaškimi in muslimanskimi silami v Gornjem Vakufu in tudi drugod v Bosni. V Hercegovini so Srbi znova začeli obstreljevati Mostar, Muslimani pa streljajo preko Drine na srbsko stran.

Naš vsakdanji jezik...

Vsako človekovo sporočilo je določeno s sredstvom, ki to sporočilo prenaša. Največkrat je najizrazitejšo sredstvo jezik, ki ga uporabljamo, da neko sporočilo podamo naprej.

Prva temeljna prvina pri jeziku je ta: »Kakšen jezik govori tisti, ki nekaj želi povedati, ali sporočiti naprej.« V zakonu, kjer sta starša iste narodnosti, se to vprašanje razlikuje od narodnostno mešanih zakonov.

Običajno ni večjih težav, če mati govori jezik, s katerim bosta vzgajala otroke. Če je oče član večinskega naroda, pa se običajno pojavijo hude težave.

Vzgoja je pretežno še vedno v materinih rokah in če mati ne obvlada materinega jezika, je to lahko za otroka usodno. Otrok ne bo nikoli mogel dojeti veličine materinega jezika, zato takšni otroci lebdijo med materino in očetovo govorico in si »ustvarijo« mešanico iz obeh jezikov.

To velja tudi za stavčno sintakso bodisi v govornem bodisi v pisani besedi.

Z jezikom je povezana kultura. Starša, ki pripadata različnim jezi-

koma, pripadata navadno tudi dvema kulturama. Vsak ima svoje prirojene kulturne navade, prav tako tudi svoje osebno doživetje in spoznavanje.

To dvoje — kultura doživetja in kultura spoznavanja — je za mešan zakon velikega pomena. Običajno so prav tu vzroki, zakaj se takšni narodnostno mešani zakoni zelo pogosto krhajo, ali pa životarijo, kar jih žal velikokrat pripelje celo do ločitve.

Kultura je in ostane velikokrat pomembnejša od jezika, zlasti še tedaj, ko gre za oblikovanje zakonske skupnosti. O tem navadno zelo malo

razmišljamo, zato bi morali pri pripravi na zakon o tem govoriti in temu polagati več pažnje. Tu se ne gre za pojem nacionalizma, narodne nestrpnosti ipd., pač pa za pomoč zaročencem, da bi se pravočasno zavedali problemov, ki so s tem v zvezi in znali poiskati ustrezne rešitve. Nepošteno je do mladega rodu to, če jih starejši na to ne opozorimo. Saj se velikokrat dogodi, da so tovrstne težave že tako velike, da so močno načele zakonsko trdnost, in preden se jih prizadeti zavedo, je zakon že razbit.

Ambrož Kodelja

SLOMŠKOV DOM V BAZOVICI
vabi na
NAŠ PRAZNIK V POČASTITEV VELIKANA

FRANCETA PREŠERNA

v nedeljo, 7. februarja.

Na sporedu: pevski Zbor Skala iz Gropade, Otroški zbor »Slomšek«
slavnostni govornik prof. Boris Pahor.

Proslava bo v Kinodvorani ob 17.15

Lepo vabljeni!

Pogled v novi čas

Trdna zavest tega, kar je za nami, in jasen, premišljen pogled v prihodnost, v izžive, ki nam jih postavlja novi čas, in v spodbude, ki se rojevajo, sta pogoj, da lahko trezno in preudarno zaživimo svojo konkretno sedanjost.

Pogovori z vidnejšimi predstavniki, ki delujejo na različnih področjih družbenega udejstvovanja, naj bi bili vsem nam v pomoč za plodno razmišljanje in v spodbudo k sooblikovanju zamejskega prostora v tem novem času.

Pogovor s predsednikom ZSKP dr. Damjanom Paulinom

Spoštovani dr. Damjan Paulin, poznamo Vas kot zelo aktivnega predstavnika zamejske družbe, ki ima tudi širok pogled na njeno razvijanje. Ker ste kot predsednik ZSKP aktiven predvsem na kulturnem področju, bi Vam želel postaviti nekaj vprašanj prav iz tega zornega kota.

Ker je kulturna ustvarjalnost tudi sad določenega razvoja, iskanja in zorenja, je morda dobro, da najprej pogledamo, kakšni so najvidnejši sadovi zadnjih let slovenskega kulturnega udejstvovanja in ustvarjanja na Goriškem. S kakšno dediščino torej vstopamo v novo leto 1993?

Kultura živi v času, se oblikuje z ljudmi in okoljem. Lahko se pa razvija in išče novih poti, če izhaja iz trdne in bogate kulturne dediščine.

Razvoj na Goriškem se kaže predvsem v tem, da se posamezniki in organizirane skupnosti dobro zavedajo, da kulturno dediščino lahko ohranimo in utrdimo, če se dela lotimo in ga izpeljemo resno, odgovorno, vztrajno in kakovostno.

Lahko rečem, da si pri Zvezi slovenske katoliške prosvete prizadevamo v to smer in da smo tudi dosegli precej konkretnih rezultatov.

Če se tega zavedamo in se tudi po tem ravnamo, lahko z zaupanjem gledamo naprej in pravkar začeto leto 1993 bo gotovo predstavljalo nov in pomemben mejnik našega kulturnega udejstvovanja in rasti.

Gorica je v geografsko - etničnem pogledu stičišče več narodnosti in kultur. Zgodovinsko je kraj srečan-

ja med slovanskim, latinskim in germanskim svetom. Mislite, da je danes kultura v Zamejstvu izraz tega srečanja? Obstajajo možnosti, da bi lahko to bogastvo bolje izkoristili in ovrednotili?

Gorica in celotna naša dežela predstavljata edinstveni prostor, v katerem se prepletajo različne narodnosti in torej različne kulture. V takem prostoru, ki ni posebno obsežen, so površni stiki skoraj neizogibni; za vsebinski in trajnejši pomen slednjih pa je potrebno veliko dobre volje in pripravljenosti priznati drugemu isto, kot bi si želel zase. Vsi bi se morali zavedati, da predstavlja kulturna izmenjava veliko bogastvo, ki ga ne bi smeli zanemarjati ali se celo ne zmeniti zanj. V brezbržnosti vidim največjo nevarnost in zamujanje priložnosti, ki se nam skoraj vsakodnevno ponujajo. Soočati se z drugimi kulturnimi stvarnostmi ne pomeni se odpovedati lastni, nasprotno predstavlja vsestransko obogatitev.

Sedanje stanje ni najboljše. Na žalost prevladujejo ozki interesi, ki nimajo nič skupnega s kulturo, pogojujejo pa prostor, v katerem bi se lahko ta krepko razvila. Kljub temu obstajajo po mojem mnenju pogoji za poglobljeno sodelovanje, predvsem med mladimi.

Kakšne razlike vidite med Gorico in Trstom na področju slovenskega kulturnega ustvarjanja in kakšne so možnosti za večje sodelovanje?

Mislím, da med Gorico in Trstom ni bistvenih razlik. Trst ima večje zaledje; več ljudi, predvsem intelektualcev, se je tudi priselilo iz Slovenije, kar je nedvomno poveča-

lo kulturni potencial. Tudi sicer je Trst bolj vezan na Slovenijo. Kulturne profesionalne ustanove, ki imajo deželno razsežnost, so se lahko razvile predvsem na Tržaškem.

Kulturnega sodelovanja med Gorico in Trstom bi lahko bilo kaj več, čeprav so tudi tu, v zadnjih letih, vidni premiki in je že nekaj utečenih pobud, ki krepijo kulturno sodelovanje. Možnosti je seveda še veliko, pomanjkljiva pa je organiziranost tistih dejavnikov, ki naj bi vzpodbujali razne oblike sodelovanja.

Kako gledate na prihodnost krovnega organiziranja Slovencev v Zamejstvu?

Z demokracijo v Sloveniji, se je marsikaj spremenilo tudi pri nas. Uradna Slovenija je končno priznala tudi tiste organizacije, ki za prejšnji režim sploh niso obstajale.

Krovni organizaciji SSO in SKGZ pridobivata vedno novih in večjih odgovornosti, tudi spričo splošne krize, ki je zajela italijanske politične stranke. Med Slovenci je potrebna večja povezanost in enotnost, predvsem ko gre za vprašanja, ki so bistvena za naš obstoj in razvoj.

Čemu bi bilo treba posvetiti več pozornosti na kulturnem področju in kakšne so vaše želje za prihodnost?

Več pozornosti bi bilo treba posvetiti kadrovski politiki. Precej je ljudi, ki so pripravljeni in tudi navdušeni nad kulturnim delom, ker se zavedajo pomembnosti take aktivnosti. Primanjkujejo pa vodilni kadri, ki bi strokovno spremljali in organizacijsko krepili že obstoječe bogato kulturno delovanje.

Novi kulturno zavzeti kadri lahko pridejo samo iz vrst mladih, ki so pripravljeni se žrtvovati za kulturno rast celotne naše narodne skupnosti. Resno delo ni lahko, obrodi pa dobre in trajne sadove.

Iskrena zahvala za pogovor.

Damjan Hlede

Ekumenski zbornik 1992

V dneh pred tednom krščanske edinosti (18. do 25. jan.) smo dobili v roke ekumenski zbornik v EDINOSTI, ki ga že dolga leta urejuje v Mariboru dr. Stanko Janežič, izdaja pa ga Slovenski ekumenski svet. Namenjen je zlasti pobudnikom gibanja za krščansko edinost in članom Apostolstva sv. Cirila in Metoda za vso Cerkev na Slovenskem. Letošnji zbornik prinaša na 126 straneh lepo vrsto krajših člankov in razmišljanj z bogato ekumensko vsebino. V času, ki tako boleče posega v dogajanje v naši neposredni bližini, kjer umirajo in trpijo tisoči vernih kristjanov, nam zbornik nudi sveže in aktualno branje za razmišljanje, ki nam je lahko osnova za boljše sožitje v Kristusovem imenu.

V zborniku je najprej na vidnem mestu pismo papeža Janeza Pavla II. o katoliško-pravoslavni odnosih, o napetosti med katoličani in pravoslavci v teh deželah, o skrbi za edinost med kristjani ter o novih pastoralnih vidikih v službi ekumenizma. Zanimiv je prispevek Vinka Škafarja ob 50-letnici smrti sv. Leopolda Mandića, apostola duhovnega ekumenizma. Članek nakazuje, kako je treba gojiti ekumensko ljubezen med kristjani v duhu iskrenega in ponižnega prijateljstva. Tudi ekumenske misli tržaškega škofa Bello-mija so vredne premisleka. Škof zaključuje svoje misli z ugotovitvijo, da se poraja nova zgodovinska podoba Cerkve, bližja izvirom in bistvu vere ter bolj naklonjena občestveni razsežnosti vernikov.

Sledijo krajši sestavki z ekumensko mislijo ter zadevajo škofovsko sinodo o Evropi, ekumenizem v evangeličanski Cerkvi, nadalje so zanimivi pogledi o poti in veri ruskega misleca Vladimirja Solovjova v »eno sveto Cerkev«. Mladim bralcem pa sta namenjena članka: Ekumenizem

med mladimi ter Mladi in ekumenizem. Članke so prispevali znani avtorji, npr. Stanko Janežič, Bogdan Dolenc, Vinko Šolinc, Jože Poličar in drugi. Zbornik zaključuje ekumenska kronika, iz katere izvemo nekaj zanimivosti s področja cerkvene edinosti.

Zapisi prihajajo iz Rima, Moskve, Aten, New Yorka, Beograda, Ljubljane, Maribora in Celovca, kot tudi iz Trsta in Gorice, kjer se trudita v okviru Apostolstva sv. Cirila in Metoda za cerkveno edinost dr. An-

Berite tudi
katoliški GLAS

gel Kosmač in dr. Jože Markuža. V tednu krščanske edinosti je pri nas že tradicionalna vsakoletna liturgija v bizantinsko-slovenskem obredu v eni izmed cerkev, kjer je prisotno slovensko bogoslužje, nadalje je poznana julijska slovesnost Ciril-Methodove nedelje v Marijinem svetišču na Vejni, sem pa lahko naštejemo tudi mesečne maše za edinost v Marijinem domu v ulici Risorta v Trstu in v Gorici ter za konec še vsakoletno romanje na ekumenska področja.

Kot rečeno, zbornik napolnjujejo številni zanimivi članki in pomembne ekumenske vesti, ki lahko vsakemu kristjanu dopolnijo njegovo splošno razgledanost po krščanskem svetu. Kdor ga bo vzel v roke, mu ne bo žal.

Ar

»Slovenija med Evropo in Balkanom«

Nova knjiga dr. Egidija Vršaja

Pri znani milanski založbi Angeli in pod pokroviteljstvom goriškega inštituta ISIG je pred kratkim izšla nova knjiga tržaškega ekonomista dr. Egidija Vršaja. Napisana je v italijanščini in originalni naslov se glasi »La repubblica della Slovenia

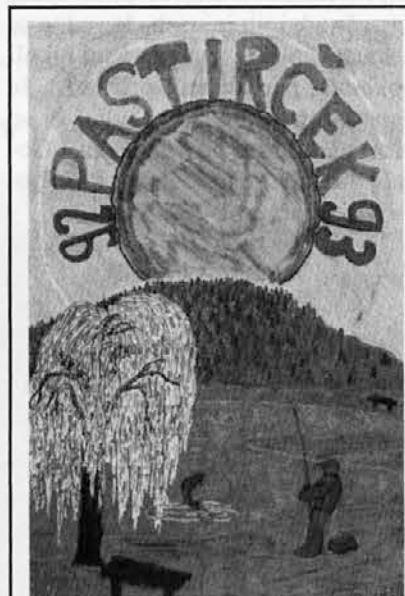
tra l'Europa e i Balcani«.

Avtor je s to knjigo hotel prispevati k predstavitvi slovenskega gospodarstva še zlasti v Evropski gospodarski skupnosti, posredno pa skuša zahodne in še zlasti italijanske podjetnike prepričati, da bi se odločili za vlaganje v Slovenijo oziroma za ustanavljanje mešanih družb.

Knjiga sama je razdeljena na pet delov. Začne se s poglavjem, ki govori o samoodločbi narodov. V njem so podrobneje prikazane ustanovitve države, slovenska ustava, jugosrbska agresija, mednarodno priznanje. Drugo poglavje govori o socioekonomskem sistemu Slovenije. Sledi poglavje o zakonodaji in gospodarskih odnosih s tujino. Zelo zanimivo je poglavje Slovenija ter Italija in Evropa, v katerem Vršaj predstavi evropsko enotno tržišče, pogodbo v Maastrichtu, Evropsko skupnost in odnos do vzhodnoevropskih držav ter stike med Italijo oziroma Furlanijo Julijsko krajino in Slovenijo. Prav na koncu pa temeljito predstavi poslovne možnosti za tujce v Sloveniji.

Knjiga je torej zelo pregledna in praktična za vse italijanske podjetnike, ki si želijo bolje spoznati pravno in gospodarsko ureditev Slovenije, ker bi jih zanimalo svoje kapitale tako ali drugače investirati na tem področju.

T.

Izšla je
peta številka
PASTIRČKA
z zelo zanimivo
vsebino. Vsem ta lepi
in živahno pisan list
toplo priporočamo.

IZ MISIJONSKEGA SVETA

Danilo Lisjak, misijonar

Novoletno pismo iz Rwande

VSEH VRST ŠIBE NASTOJAJO

Rwanda (26.000 km²) kamor sem prišel po štiriletnem delu v Zairu - je mala, toda zelo gosto naseljena (8 milijonov preb.) deželica, ki se kot drobna pika stiska med velikim, 86-krat večjim Zairom na zahodu in prostrano Tanzanijo na vzhodu ter Ugando na severu in Burundijem na jugu. Tukaj delujemo poleg slovenskih usmiljenk tudi slovenski salezijanci. Naj jih kar naštejemo; s. Bogdana Kavčič, s. Vida Gerkman, s. Anka Burger ter s. Vesna Hiti, najmlajša. Z menoj je g. Gusti Horvat, katerega za en teden nadomeščam na misijonu s 40 tisoč in več krščenimi. Tukaj je do nedavna bil tudi g. Jože Mlinarič, ki sem ga na novega leta dan odpeljal nazaj v Burundi, kjer je skupaj z Gustijem in Bogdano že prej misijonaril 18 let. Smo torej približno ista ekipa kot na Slonokoščeni obali. Čez nekaj let bomo obhajali stoletnico pokristjanjevanja. Več kot dve tretjini ljudi je že kristjanov. Velika ovira za misijonarje je zelo težek domači jezik, ki je za mnoge pravi šok in nepremagljiva ovira in tudi nemala pokora!

Dežela, še do pred nekaj leti sloveča kot biser v osrčju Afrike, je danes preizkušena in tepena z vseh vrst šibami in nadlogami: neenotnost, aids, kriminal, vsiljena vojna s 350 tisoč begunci, uničena ekonomija, lakota, zavračanje demokracije, spremembe, samostojno izkoriščanje bede ljudi, ki jim sramežljivo pravimo »begunci«, to je sedaj vsakdanji »menu« dežel tisočerihi gričev in nič manj problemov. In če povem še podatek, da je skoro tretjina od 8 milijonov prebivalcev okuženih z aidsom, boste radi verjeli zares alarmantnemu položaju. V glavnem mestu Kigaliju je od 200 tisoč prebivalcev že 60 tisoč okuženih od aida. Vsako uro se eden okuži z aidsom v tem mestu in prav tako se vsakih sedem ur rodi okužen otrok. Vsaka tretja mati rodi okužene otroke, obsojene na smrt. In vsaka mati, ki umre za to boleznijo, pusti v povprečju tri otroke sirote. Teh je vsako leto več tisoč.

Kakšne dramatične posledice izhajajo iz vsega tega, ne morem tukaj naštevati. To malo sem povzel po reviji Dialogue n. 180, ki ga v Kigaliju izdaja jo katoliški izobraženci.

REVŠČINA,

DA BI JO »Z NOŽEM REZAL«

Dekleta so prisiljena se prodajati v enem samem hotenju za preživetjem. Noben strah pred boleznijo jih ne zadržuje. Huje je umirati od lakote kot od bolezni, ko že gre za nujno izbiro, pravijo. Vrste mater samohranilk — otroci z otroki si mislim — se zgrinjajo pred vrata naše hiše in nemo čakajo karkoli za golo preživetje. Zaradi demografske eksplozije in dvoletne vojne ni več dovolj zemlje za obdelavo. Dali smo jim celo naš misijonski vrt, da ga obdelujejo. V brevirju pa vsak dan molimo:

»Trka na moja vrata krik vseh mojih lačnih bratov...« V takšnih okoliščinah postajajo misijonska središča vse bolj karitativni kot pa oznanjevalni centri. In prav ti misijoni so danes za ljudi žarišča zadnjega upanja. Pred nedavnim se je državni radio zgražal nad krajo za več procentov živeža, ki je bil namenjen beguncem. In to po zaslugi skorumpiranih državnih institucij! Cerkvene misijonske ustanove se kopljejo v delu in tu gre vse priznanje redovnicam, ki so v vseh pogledih nenadomestljive in neutrudljive, čeprav sta bili dve in ena laična misijonarka, Antonija iz Italije, med vojno umorjene. Sestra Bogdana se posveča v glavnem mestu ženam in družinam z aidsom. Skupnost, kjer je sestra Vida, pa ima na skrbi več tisoč beguncem. Zaradi težke situacije se bojimo vabiti laične misijonarki in misijonarje, ker bi bilo v določenih okoljih ogroženo njihovo življenje. Torej raje počakamo mirnejših časov, ko bo dela na pretek in bo potrebno deželo v vseh smislih ozdraviti. Rwanda potrebuje armado misijonarjev. Domačih poklicev ni niti za tretjino potreb. Župnije so skoro vse čez 50 tisoč. Kaj naj torej napravijo dva ali trije duhovniki?!

IZREDNO TEŽAK JEZIK

Tudi sam imam to milost, da sem v tem misijonskem kolesju. Po šestih letih se učim že drugi afriški jezik in sem na prvi praksi. Za Božič mi obetajo tudi v tej župniji podružnico z več tisoči kristjanov. Bo tudi nekaj čez sto krstov. Torej pastoralno delo v množici. Kaj vse po takšnih dneh človeka boli, to boste kar sami uganili. Imam srečo, da sem

v skupnosti z domačim duhovnikom, ki mi počasi vnaša v uho melodijo zamotane rwndščine. Le škoda, da nimam več glave petnajstletnika! Swahili je bil lahek kot pesmica. Imam vadnico z naslovom »Lingala v treh mesecih-sam«. Na mojo vadnico sem zapisal »rwandščina v tridesetih letih! Z božjo pomočjo in za njegovo slavo bom že nekako vse spravil pod streho.

SPOMIN NA DOBROTNIKE

Že več kot leto dni je, ko sem se ob počitnicah sprehajal po primorskih župnijah in tudi po Gorici, Trstu, Opčinah in Sovodnjah. Veliko hvaležnosti dolgujem g. Stanku Živicu pri Don Boscu v Trstu, g. Marjanu in Sovodenčanom in našim sestram pri sv. Družini, ki imajo veliko misijonsko srce. Tudi iz Vašega uredništva ni še nihče odšel po dobroti tolikih prijateljev misijonov praznih rok! Bog naj bo vsem bogat plačnik za skrite žrtve in duhovno pomoč!

Jezus je v božični noči sprejel našo človeško naravo in tako meril naše človeške korake, da bi le ti sledili božje stopinje, ki vodijo v večni smisel. Po svojem prihodu je bliže Afričanom kot človeku preobilja. Ni se sramoval jim biti podoben v zavrnosti in pomanjkanju vse od prvega dne svojega zemeljskega življenja. Morebiti bo treba spet pustiti prazen prostor ob božični obloži mizi, po stari slovenski navadi. Bog vedi če nam ne bo prav ta Neznanez prinesel prave toplote in sreče božične noči. Hvala, ker ste ga sprejeli, pa naj bo iz Bosne, Somalije ali iz Rwande. Prišel je za vse brez razlike, naša dobrot in plemenitost sta garancija njegove bližine; tudi tiste, ki jo v veri slutimo! Pa veselo z optimizmom v novo leto! Vaš hvaležni.

Danilo Lisjak

Obisk društva ACCRI po misijonih v Keniji

V okviru dvajsete obletnice tržaškega misijona v Iriamurai v Keniji se je na pobudo ACCRI-ja (Associazione di Cooperazione Cristiana Internazionale), ki deluje v okviru tržaškega škofijskega misijonskega središča in ga vodi don Mario del Ben, skupina dvajsetih mladih prostovoljcev, med katerimi sta bili tudi dve mladi slovenski dekleti iz Trsta, neposredno vključila v življenje tamkajšnjih misijonarjev. V treh tednih, kolikor je trajalo njihovo bivanje v Afriki, je skupina živela v tesnem stiku z misijonarji in prostovoljci, ki delajo v obsežni župniji Iriamurai. Ta se razteza čez suho in slabo rodovitno področje, ki meri 950 km² in leži približno 200 km severo-vzhodno od Nairobija. Premaknili so se tudi v druge misijone: Ndagayia, Ngovio, Makema, Kairore, Nord Kinangop, Lodwar, ki pa se med seboj zelo razlikujejo tako po klimatskih pogojih kot po etnični sestavi. Nekateri udeleženci so se na lastne oči lahko prepričali o težkih razmerah, v katerih morajo delati zdravniki in bolničarji, ki služijo v majhnih afriških bolnišnicah in zdravstvenih dispanzerjih, kar je v njih pustilo globok vtis. Dobesedno presunljiv pa je bil obisk barakarskega naselja Korogochi na robu Nairobija, v katerem živi nad deset tisoč ljudi, ki iz dneva v dan brezupno in nečloveško propadajo... ACCRI v sodelovanju s patrom Alexom Zanotellijem in Giannijem Nobilijem, ki v tem naselju vodita misijon, načrtuje v bližnji prihodnosti zahtevno mednarodno misijonsko pobudo.

Enrico Halupca
(prev. Marijan Kravos)

Pri sestri Bogdani Kavčič v Kigaliju

Sveti večer misijonarja Ernesta Saksida v Braziliji

Sveti večer je. Pišem vam iz daljnega salezijanskega misijona v Mato Grosso v zahodnem delu Brazilije, tik ob bolivijski meji in ob bregu velike reke Paraguay. Misijon se imenuje »Mesto don Bosca«. Ustanovil sem ga sam leta 1961.

V misijonskem mestu »Don Bosca« ni sedaj nikogar. Ura bje 23. Sam sem v svojem uradu ob pisalni mizi, kakor vsa leta ob tej uri. Čeprav je pozna nočna ura, je vročina neznosna, ker smo v tropskih krajih. Moram imeti odprta vrata in okna ter vključen ventilator, da si pomagam proti vročini in se branim pred vsiljivimi komarji.

Ta noč je enaka tolikim drugim prazničnim nočem tega prebivalstva. Kričanje in jok otrok. Vpitje in prekanje med prebivalci v enem ali drugem okraju tega divjega dela mesta, revnega zaradi izkoriščanja in egoizma. Vreščanje pijanih mož in žena. Vse to se dogaja v tej božični noči. Daljno zvonjenje edine male sestrskce cerkvice vabi k polnočnici. Vabilo k službi božji pa prekriva kreganje in vpitje.

Večje cerkve pa čakajo v tišini bližajoči se dan za praznovanje novorojenega božjega Sina na zaspano ljudstvo, ki ni spalo celo noč in se ni moglo duševno in pobožno pripraviti na ta veliki praznik. Tudi tukaj, kot v Betlehemu, ni prostora za Marijo in Jezusa. Revščina in nevednost ter razne strasti zatemnijo razum in duševnost, zagrenijo srce.

Ura bje polnoči.

Še vedno sem sam pri pisalni mizi. Premišlujem in obujam spomine iz daljne preteklosti. Objame me globoko in sladko domotožje. Na mizo postavim registrator in poslušam pesem Sveta noč. Ne da bi se zavedal, sta kanila dve solzi na mizo. Grem počivat.

Zgodaj zjutraj nenadoma priteče na dvorišče misijona stotine naših otrok. Kličejo me. Prišli so po božično darilo, ki so jim ga oskrbeli dobrotniki. Končana je temna noč in tudi sam se veselim bleščečega novega dne v vzdušju božiča. Jezus se je rodil v tistih nedolžnih srcih, ki so ga sprejela z ljubeznijo malih pastirjev.

S to radostjo naših hvaležnih in srečnih otrok voščim vsem blagoslovljen božič in srečno novo leto ter vas prav lepo pozdravljam

vaš misijonar
pater Ernest

Misijonarki poročajo

V Slonokoščeni obali skupaj z misijonarji Ivanom in Pavletom Bajcem ter Jankom Kosmačem delujejo tudi nekatere slovenske sestre. O svojem delu med drugim poročajo:

»Leto 1992/93 je za nas leto iskanja in preusmeritve, kajti vsiljujejo se spremembe in nove zahteve.

Sestra Anica je odsotna za eno leto. Nahaja se na študijskem izpopolnjevanju medicine v Lijonu v Franciji.

Od junija dalje sestra Štefana ne dela več v zdravstvenem domu kot medicinska sestra. Vlada ne dovoli več prostovoljcem delati v državnih ustanovah.

Sestri Hermina in Bernadette nadaljujeta svoje delo v Campusu (dijaški dom za fante) in v dekliškem domu.

Naši načrti preteklega leta so se uresničili: zgradili smo »Apatame« (odprte učilnice) v Campusu in dekliškem domu, namestili smo lesen strop v sobe Campusa, na novo preplekali naši dve hiši. V Cbaghamu se gradi župnišče.

s. Bernadette

Novo priznanje materi Tereziji

Misijonarka mati Terezija, ki ima sedaj 82 let, je prejela mednarodno nagrado »Lev Tolstoj«, za katero je dala pobudo ruska vlada. Nagrajenka je napovedala, da bo ustanovila v Rusiji še pet novih centrov za otroke. Dva že delujeta.

Domačini so gostom v čast posadili mlado drevo (foto Halupca)

Sredozemlje - zemlja na sredi...

Zveza slovenske katoliške prosvete in Zveza slovenskih kulturnih društev pripravljata tudi letos skupno Prešernovo proslavo, ki bo v ponedeljek, 8. februarja 1993, v goriškem Katoliškem domu, s pričetkom ob 20.30.

Letošnja proslava nosi naslov Sredozemlje - zemlja na sredi... Gledališki igralci bodo v režiji Sergija Verča podali nekaj utrinkov iz del Marka Kravosa, Miroslava Košute, Alojza Gradnika, Srečka Kosovega, Iga Grudna, Andreja Budala, Borisa Pahorja, Vinka Beličiča in Alojza Rebule, katerih vezna nit je navezanost na morje in Primorsko.

Na proslavi bo sodeloval tudi moški zbor »Skala« iz Gabrij, ki bo pod vodstvom Rozine Konjedic podal nekaj skladb primorskih avtorjev.

Slavoslovni govornik bo prof. Marija Čučur.

ZSKP - ZSKD

Katoliški glas vabi na poletno potovanje v Francijo

V prejšnji številki smo objavili povabilo za skupno potovanje z letalom v Francijo, v tej številki pa objavljamo dokončni program. Zaradi letalskih letov smo omejili naše potovanje na osem (8) dni, od 22. julija do 29. julija 1993.

Prvi dan popoldne odpotujemo iz Gorice na letališče v Benetke in zvečer smo že v Parizu. V naslednjih dneh obiščemo znamenito stolnico v Chartresu, nato Rouen in Lisieux z lepim svetiščem Male Terezike; od tu se odpeljemo na Mont-St. Michel, nato si bomo ogledali normandijsko obalo in Arromanches, kjer so se izkrcali zavezniki med drugo svetovno vojno, in druga znamenita mesta, končno tri cele dni posvetimo ogledu Pariza, Versaillesu in Louvru ter številnim nepozabnim znamenitostim.

Podroben spored prejme vsak udeleženec ob vplačilu akontacije 300.000 lir. Celotno potovanje znaša 1.520.000 lir; kdor želi sam v sobi, doplača na noč 46.000 lir. Celotno vsoto je treba poravnati do 31. maja letos. Vpis samo na Upravi Katoliškega glasa v Gorici.

Posvetili smo več dni ogledu Pariza, ker doslej smo si ga ogledali le bežno in površno. Pariz je svetovna prestolnica, ki bo kmalu slavila svojo dvatisočletno zgodovino, kdor ga bo obiskal, mu ne bo žal poti in kovancev. Vrnili se bomo prav tako z letalom.

Pred novo premiero ODRA 90

V Katoliškem domu se odvijajo še zadnje priprave za novo premiero ODRA 90. 14. februarja se nam bo ta aktivna dramska skupina predstavila z dramo v treh dejanjih Ksaverja Meška, Mati. V tej drami se avtor, ki je deloval kot dušni pastir po manjših koroških krajih, dotakne problema domovine in jo simbolično prenese v družino. Trpečo mater povečiča v simbol nesrečne in odpustajoče domovine. Vsi otroci, ki so jo zapustili, so žalostno propadli, ker jim je tujina bila le mačeha. Drama je bila prvič odigrana že leta 1908. Režija goriške postavitve je zaupana Kazimirju Černicu. Sceno je izdelal Herman Kosič.

Goriški pokrajinski svet Slovenske skupnosti

V torek, 19. januarja, se je sestal, prvič v letošnjem letu, pokrajinski svet stranke; ob prisotnosti velikega števila izvoljenih predstavnikov je tekla beseda o sedanjem političnem trenutku na Goriškem ter o letošnjih volitvah. Tajnik Hadrijan Kosič je poročal o situaciji v goriški pokrajinski upravi, kjer po zadnjih spremembah SSK ohranja mesto odbornika in kjer je vladajoča koalicija zelo močna po razširitvi dogovora tudi na DSL. Daljšo analizo je tajnik posvetil problematiki Goriških skupnosti, ki bi morale v kratkem času skozi korenite spremembe; po novi ureditvi morajo meje goriških skupnosti sovpadati s pokrajinskimi, zato bi moralo kraško področje sovojenjske in doberdobske občine priti pod Briško gorsko skupnost; ker taka razmejitev deli slovenski Kras na dva dela, je SSK vseskozi proti taki ureditvi, vendar gre do načrta kljub temu naprej in jih bo treba najbrž sprejeti.

Tajnik je nato spregovoril tudi o goriški občinski upravi, ki je spet v krizni situaciji, tokrat zaradi spora med KD in PSI. SSK bo zahtevala ohranitev sedanjega odbornišтва, krepko pa bo postavila tudi zahtevo po dokončni ureditvi slovenskega šolskega centra.

Predsednik SSK Štefan Bukovec je prisotnim prikazal reformo italijanskega volilnega sistema, ki gre o njem v teh dneh debata v Rimu in ki bo tudi v naših upravah privedel do korenitih sprememb.

Razvila se je nato živahna debata o bližnjih deželnih in pokrajinskih volitvah, ki prinašajo za SSK vrsto problemov in odprtih vprašanj, zlasti v zvezi z morebitnimi povezavami z drugimi strankami. Prisotni so potrdili linijo deželnega tajništva, ki v tej prvi fazi išče povezavo z drugimi slovenskimi komponentami za morebitno skupno listo. Ostale stranke sicer ne kažejo pravega zanimanja za to pobudo naše stranke, vendar so člani sveta menili, da je prav, da se vztraja na tej liniji. Deželni tajnik in sedanjí deželni svetovalec Ivo Jevnikar je poročal o sestankih z drugimi strankami.

Tajnik je nato sporočil prisotnim, da bo v februarju začel delovati novi sedež stranke, ki je začasnó v ulici Duca D'Aosta 42; sedež bo odprt dvakrat na teden popoldne in bo na razpolago članom stranke in izvoljenim predstavnikom. Več o tem bo stranka še poročala.

B.Š.

Po blagoslovu otrok ob jaslicah v Sovodnjah je bilo tako: nasmejano...

Seja Zveze katoliške prosvete

Osmo redna seja je bila v Katoliškem domu 25.1.1993.

Predsednik je najprej v imenu odbora izrazil sožalje Anki Černic ob izgubi stare mame.

Z veseljem je odbor ZSKP sprejel novico, da je bil za častnega konzula v ZDA imenovan Karlo Bonutti. Zveza je k imenovanju že čestitala.

Predsednik dr. Paulin je omenil zamenjavo pri uredniškem odboru Katoliškega glasa. Zahvalil se je prejšnjemu uredniku in sodelavcem za opravljeno delo in predvsem za prostor, ki časnik odmerja delu naše Zveze.

Novica, da se je ustanovila zadruga Goriška Mohorjeva, ki bo združevala Katoliški glas, Pastirčka in Mohorjevo, je bila sprejeta z odobravanjem.

Društva morajo poskrbeti, da uredijo fiskalne zadeve. Za pojasnila se društva lahko obrnejo do tajnice Franke Žgavec.

Dan slovenske kulture bo v organizaciji Zveze slovenske katoliške prosvete in Zveze kulturnih društev.

Revija Primorska poje se bo odvijala od 5. marca do 4. aprila. Zbori naj poskrbijo, da predložijo svoj spored do 15. februarja.

ZAHVALA

Rafaela se iskreno zahvaljuje g. dekanu Žoržu, cerkvenemu pevskeemu zboru, članom društva Štandrež, pevskeemu zboru O. Župančič in prav vsem, ki so ji v tako velikem številu čestitali in jo obiskali. Bog povrni!

Deset let vodenja nadškofije

Goriški nadškof A.V. Bommarco, je pred desetimi leti prevzel vodstvo nadškofije. Škofijsko občestvo želi ta jubilej primerno proslaviti. V ta namen so na programu naslednje pobude: nedelja, 7. februarja, ob 17. uri zahvalno liturgično slavlje s sv. mašo v cerkvi sv. Ignacija, ki je za taka slavlja bolj primerna kot stolnica, ker je večja. Vabljeni so vsi duhovniki, da z nadškofom somašujejo, s sabo naj prinesejo vse potrebno za somaševanje.

Sreda, 10. februarja, ob 20.30 v Avditoriju Peter Cocolin predstavitve »Katekizma vesoljne Cerkve«.

Petek, 12. februarja, ob 20.30 v Katoliškem domu nastop zborov in predstavitev knjige »Oglej in Gradež, skupen zaklad«.

Čestitke

Jožefu Cotiču ob njegovem 90. jubileju iskreno čestitajo sinovi, snaha, vnuki in pravnuki.

SKPD »F.B. Sedej« čestita Florijanu in Nežici Lango ob rojstvu drugorojenčka Gabrijela.

Družino Florijana in Nežice Lango je v torek, 26. januarja, osrečil prihod malega Gabrijela. Srečnima staršema čestitamo, malemu Gabrijelu pa voščimo, da bi zrastel v pridnega fanta.

Sekcija SSK - Števerjan

OBRODITE SAD, DA VAŠ SAD
OSTANE

SZSO - SGS se veseli z vami Simon, Nevja, Mauro, da je Bog daroval vaši družini in vsem nam

ANDREJKO.

Zahvaljujemo se vam, da je bilo pričakovanje novega življenja, z vaše strani, tako globoko deleženo z nami vsemi.

TEDNIK LJUDSKEGA RADIA

Naslovi:

- Amatove besede naj postanejo dejanja
- Levičarji že napadajo Drnovška
- Ženeva: poraz politike interesov
- O negibnosti Slovencev v Italiji.

ZVEZA SLOVENSKE KATOLIŠKE PROSVETE
ZVEZA SLOVENSkih KULTURNIH DRUŠTEV

Dan slovenske kulture

V ponedeljek, 8. febr. 1993, ob 20.30 v goriškem Katoliškem domu.

SLOVENSKI CENTER
ZA GLASBENO VZGOJO
EMIL KOMEL

GLASBENA
MATICA

GORICA

Klavirski duo: Beatrice Zonta, Vesna Zuppin

Spored: M. Clementi, R. Schumann, M. Kogoj, V. Gelmetti,
B. Martinů, W. Lutoslawski

Dvorana Katoliškega doma v Gorici
Drevored XX. Septembra 85

v sredo, 10. februarja 1993, ob 20.30

V cerkvi sv. Mihaela na Vrhu smo prisostvovali skrbno pripravljene božičnici (27.12.). Prizorček in darila za vse otroke so pripravile: Nerina Devetak, Erika in Martina Černic. Marjanka Čevdek pa je pri petju združila najmlajše, mladino in manj mlade. Čestitamo!

Nova obveznost za 20.000 Tržačanov

Te dni prihaja na dom 20.000 Tržačanov posebna tiskovina, ki jo je poslalo finančno ministrstvo. Sami moramo povedati, kaj vsega smo zaslužili (redditometro) v letih 1989-1990. Kdor bo kaj utajil, bo do bil težko globo. Vsekakor se mora jasno in točno odgovoriti na zastavljena vprašanja. Formular ima tudi razlago, ki je — kot vedno — kar zapletena; za informacije se mora človek obrniti, osebno, na davčni urad v ulici Udine. Izpopolnjeni formular moramo odposlati s priporočenim pismom v roku 45 dni.

V SKK o Friziji

V soboto, 30. januarja, smo v Slovenskem kulturnem klubu imeli predavanje o frizijski manjšini. Frizijo in njene probleme nam je v glavnih obrisih predstavil dolgoletni član kluba Tomaž Susič, ki je informacije podal v obliki potopisa v Frizijsko deželo, ki leži na severu Nizozemske. Potovanje mu je omogočila Komisija za Evropsko skupnost v sodelovanju z Evropskim uradom za manj rabljene jezike. Ti dve organizaciji vsako leto organizirata študijska potovanja k nekaterim izmed evropskih manjšin z namenom, da bi udeleženci nato posredovali informacije o manjšini, ki so jo spoznali, tudi drugim.

Res so ob koncu obiska udeleženci imeli precej jasno predstav o frizijski manjšini in njenem jeziku. Gre za enega najstarejših manjšinskih jezikov v Evropi, ki ga sicer na podeželju še uporabljajo, v mestnih središčih pa je njegova uporaba prava redkost. Zanimivo je, da je ta jezik nastajal istočasno z nizozemščino, pozneje pa je nizozemščina ali dutch prevladala in šele v zadnjih desetletjih pokazala posluš za njegovo ovrednotenje. Vsekakor se frizijski jezik ohranja predvsem v govornih rabi, zelo malo Frizijev pa ga lahko bere in piše. Naslednjo soboto bo ob dnevu slovenske kulture v SKK Prešernova proslava. Kot že vrsto let bo na sporedu prebiranje literarnih prispevkov in nagrajevanje najboljših literarnih, likovnih in fotografskih izdelkov. Obenem bodo člani kluba pripravili likovno in fotografsko razstavo, ki bo nato na ogled še približno en teden.

T.S.

Alojz Rebula v DSI

V ponedeljek, 1. t.m., so v Društvu slovenskih izobražencev predstavili knjigi tržaškega pisatelja Alojza Rebula o škofu Antonu Martinu Slomšku (Pastir prihodnosti) in o Jakobu Ukmarju. Prisotna sta bila tudi urednik založbe celjske Mohorjeve družbe Matija Remše in prof. Miloš Rybar, ki je spregovoril o pomenu Slomška za slovenski narod in za Štajersko. Orisal je tudi lik deda, tržaškega politika Otokarja Rybara, prof. Tomaž Simčič pa je predstavil Rebulovo knjigo o Jakobu Ukmarju, ki je v italijanščini izšla pri založbi Edizioni Studio Tesi. Simčič je med drugim sam odličen poznavalec Ukmarjevega lika, saj je pred leti o njem napisal knjigo.

Predstavitvi je sledila poglobljena razprava. Oglasilo se je več zamejskih znanih osebnosti, med njimi pisatelj Boris Pahor.

Sv. Ivan - Predstava v Marijinem domu

Preteklo nedeljo je v Marijinem domu pri Sv. Ivanu nastopil Amaterski oder »Jaka Štoka« s Proseka Kontovela. Občinstvo je z zanimanjem sledilo narečni humoreski v dveh dejanjih »Naši graju ne radio«, ki jo je leta 1948 napisal avtor ljudskih dramskih del in režiser Alojz Cijak. Delo je režiral Drago Gorup. Številne nastopajoče igralce je občinstvo nagradilo s sproščenim ploskanjem. (mab)

Medškofijska kateheza

Kateheza za odrasle, ki jo vodi g. Jože Špeh, bo izjemoma drugo sredo, 10. februarja, ob 19. uri v ul. Donizetti 3. Skrivnostna moč v besedah sv. Pisma bo tudi tebe zajela, če ji boš znal pozorno prisluhniti. Pridi, ne bo ti žal!

Slovenska sv. maša v katinarski bolnišnici

Vsako tretjo nedeljo v mesecu je v kapeli bolnišnice na Katinari ob 17.15 slovenska sv. maša. Tako nam je povedal katinarski župnik g. Žužek, ki je mašo v bolnici sam vpeljal pred dobrim letom (točneje enim letom in dvema mesecema) dni. Najprej je prišel v stik z župnikom, ki ima v oskrbi vse tržaške bolnišnice. Ovir na svoji poti ni našel in g. škof je prošnjo sprejel ter potrdil slovensko službo božjo za nedoločen čas. To pa je tudi edina slovenska maša v kaki tržaški bolnišnici.

Sv. mašo obiskuje kakih 15-20 vernikov, kdaj pa kdaj tudi okoli 35. Vendar so to v glavnem katinarski župljani. Bolniki prihajajo v zelo skromnem številu, čeprav je v bolnici veliko Slovencev. To dejstvo pripisuje g. Žužek predvsem pomanjkanju informacij. Dobro bi namreč bilo, ko bi bili po župnijah ljudje redno obveščeni in bi tako sorodnike in prijatelje, ki se slučajno nahajajo v bolnici, na to pripravili. Ponuja se tudi možnost, da bi se slovenska sv. maša obhajala tudi ob večjih praznikih. Ostala dva italijanska duhovnika, ki sta v službi v katinarski bolnišnici, sta pripravljena priti g. Žužku na protigled urnika.

Naj še omenimo, da bo v tem mesecu slovenska sv. maša v katinarski bolnišnici v nedeljo, 21. februarja, ob 17.15. Kdor ima kakega bolnega sorodnika ali prijatelja, ki bi jo želel obiskovati, ima tako priložnost, da ga obvesti.

Ivan Žerjal

Boljunec

V četrtek, 11. februarja 1993, ob 20. uri bo v Mladinskem domu predstavitev časopisov na temo: Časopis kot informacija in kultura.

★

Končno so se zaključila dela skoraj celotnega prenavljanja gledališke dvorane. Dela so trajala več kot eno leto, da so stavbo prilagodili vsem varnostnim predpisom.

V tem času je bilo prizadeto kulturno delovanje v vasi. Zadnjo besedo mora izreči še pristojna komisija, ki bo dala uradno dovoljenje za uporabo prostorov.

Delovanje teh komisij gre, kot po navadi, počasi, zato se predvideva, da bo slovesna otvoritev dvorane prve dni meseca marca.

Biografija o škofu Santinu

Založba Studio Tesi iz Pordenona nadaljuje z izdajanjem biografij v zbirki Civiltà della memoria, v kateri predstavlja pomembne može (dobesedno, saj med 31 imeni, kolikor naj bi jih obsegala zbirka, ni niti ene ženske; med avtorji pa jih je nekaj) iz naše dežele, ki so v tem stoletju pustili neizbrisno sled na raznih področjih od kulture do športa.

Med temi sta tudi dva Slovenca. Monografija o Jakobu Ukmarju, ki jo je napisal Alojz Rebula, je že izšla. Boris Pahor pa pripravlja prikaz življenja in dela pesnika Srečka Kosovela.

Pred nekaj meseci je izšla 8. knjiga iz omenjene zbirke, v kateri nam odgovorni urednik celotne zbirke Guido Botteri osvetli življenje in delo nekdanjega dolgoletnega tržaškega škofa Antonia Santina. Botterijeva biografija je napisana umirjeno in skuša prikazati škofa Santina v pravi luči brez vsakršnih predsodkov. (mab)

Spomin na skladatelja Ubalda Vrabca

Zveza cerkvenih pevskih zborov, Svet slovenskih organizacij in župnija Rodik so se dogovorili, da primerno počastijo prvo obletnico smrti skladatelja prof. Ubalda Vrabca s tem, da v Rodiku, kjer je rajni skladatelj našel svoj poslednji dom, po nedeljski sv. maši predstavijo zbirko Vrabčevih maš, ki je letos izšla.

Sončno, zimsko nedeljsko jutro je v Rodik privabilo veliko število Vrabčevih prijateljev. Obletno sv. mašo je vodil domači župnik g. Lojze Kržišnik, ki je z razlago nedeljske božje besede opozoril na važnost blagov v človekovem življenju.

Slovesnost je povzdignil zbor Consortium musicum iz Ljubljane, ki je pod vodstvom skladateljevega prijatelja dirigenta dr. Cudermana izvajal Vrabčevo mašo v B Duru ter stalne speve iz maše na besedilo goriske pesnice Zore Saksid.

Po maši je dr. Zorko Harej predstavil omenjeno zbirko maš, ki jo je izdal in založil SSO. Zbirko je uredil dr. Zorko Harej, opremil pa Edi Žerjal. Zbranih je pet Vrabčevih maš, ki so povečini nastale z uvedbo domačega jezika v cerkveno bogoslužje, po drugem Vatikanskem koncilu. Pesmarica bo koristen pripomoček cerkvenim zborom, saj se v skladbah odraža imenitno skladateljevo poznavanje vokalne tehnike-skratka tako kot je skladatelj imel navado reči »pisane so pevce na kožo«.

Številno občinstvo je z izbranimi besedami nagovorila predsednica SSO Marija Ferletič, ki si je s soorganizatorji veliko prizadevala za lep uspeh nedeljskega spominskega slavlja.

Slovesnost v cerkvi je sklenila pesem »V spomin Ivanu Cankarju« na besedilo Stana Kosovela, ki so jo zapeli združeni moški zbori iz Rodika, Divače ter Novega sv. Antona iz Trsta, pod vodstvom Edija Raceta. Sledil je obisk skladateljevega groba na vaškem pokopališču, kjer je zopet zadonela pesem mojstru v zahvalo in spomin.

Velik kulturni dogodek pod obronki Brkinov je tako še bolj utrdil povezanost farnega občestva in Rodika z rojaki iz zamejstva in matične domovine.

Izredni občni zbor SSO posvečen spremembam statuta

Izredni občni zbor Sveta slovenskih organizacij, ki se je v soboto, 30. januarja, odvijal v Finžgarjevem domu na Opčinah, je bil izrazito delovnega značaja. Delegati so se namreč odločali o sprejetju novega statuta te krovne organizacije. Novi statut vsebuje v primerjavi s prejšnjim vrsto sprememb, ki odražajo potrebo po prilagajanju novim razmeram in po reorganizaciji. Zahteva po slednji je prišla do izraza že na zadnjem rednem občnem zboru.

Ena izmed novosti spremenjenega statuta je razširjeni svet SSO, ki bo vmesni organ med odborom in občnim zborom. Ker je sklicanje rednega občnega zbora predvideno vsaka tri leta, bo lahko odbor sprejemal pomembnejše odločitve, ki pa morajo biti sprejete v hitrem roku, obenem pa se bo odbor lahko obrnil na razširjeni svet v primeru vprašanj, ki terjajo poglobljeno razpravo. Razširjeni svet bo sicer enoten organ, vendar se bo po potrebi lahko organiziral na pokrajinski ravni.

Delegati so posameznim točkam

posvetili veliko časa, razprava je bila torej izredno poglobljena. Novi statut je bil z nekaterimi dodatki in popravki na koncu vendarle sprejet. Sprejeta sta bila tudi tako obračun za leto 1992 kakor proračun za letošnje leto. Delegati so na koncu sprejeli tudi resolucijo, ki daje odboru nalogo pripraviti redni občni zbor v prvem polletju letošnjega leta, točneje pred poletnimi počitnicami.

(n-l)

V nedeljo, 7. februarja, ob 17. uri bo v Marijinem domu v Trstu, ulica Risorta 3, Mladinski dramski odsek Prosvetnega društva Štandrež nastopil z veseligrso s petjem, Antona Medveda

»Rendez - vous«

Sledil bo srečolov.

Samotna smrt

Zopet so našli mrtvega človeka in kar deset dni po smrti. Ali naj bo to ponoven dokaz, da se razvija življenje v tržaškem mestu v znamenju hladne zaprtosti? Nekdo je zapisal, da se ta »nadvetržaški egocentrizem« razodeva v konfliktualnosti z odklanjanjem dialoga, v individualnosti in ne v solidarnosti. Zato se ponavljajo kar prevečkrat primeri, da starejše osebe, ki živijo same, tudi umrejo same in jih »odkrijejo« šele gasilci in policija.

Kmalu »Naše mesto« na odru Slovenskega stalnega gledališča

Slovensko stalno gledališče iz Trsta pripravlja te dni novo predstavo. Gre za igro Thorntona Wilderja »Naše mesto«. Delo je bilo napisano leta 1938 in je za tedanje dobo predstavljalo precejšnjo dramaturško novost. V njem bomo zaman iskali kakih posebno močnih slik. Kljub temu pa bi »Naše mesto« označili za dramo, saj govori o življenju v mestu Grover's Corners v ameriški zvezni državi New Hampshire. Podrobneje pa predstavlja usodo družinskih članov Gibbsovih in Webbovih. »Naše mesto« je torej drama o navadnem življenju, o navadnih ljudeh, kot je večina gledalcev, govori torej o rojstvu, o ljubezni, o zakonu in smrti, kateri pa so podvržene vse žive stvari. Thornton Wilder je te življenjske zgodbe predstavil v slikah, ki jih povezuje režiser. Ta tudi nastopa na odru. V posameznih situacijah pa glavni junaki

povedo toliko resnic o življenju na splošno, o ljubezni in smrti, da je prav gotovo v tem skrit uspeh te igre.

»Naše mesto« ni prvič uprizorjeno na odru Slovenskega stalnega gledališča. Prvič so ga igrali leta 1958, ko ga je režiral Jože Babič, tokratni režiser in tudi igralec, ki bo uprizoril to isto vlogo, pa bo Adrijan Rustja.

Sceno je zasnoval Sveta Jovanovič, kostume si je zamislila Alenka Bartlova, glasbo je skomponiral Aleksander Vodopivec, plese pa je pripravil Janez Mejač, za lektorstvo pa odgovarja Jože Faganel.

Obeta se nam torej lepo gledališko doživetje. Predstava bo gotovo obogatila vsakogar, ki si bo dramo ogledal s pozornostjo in v gledališču ne išče le puhle zabave, ampak tudi izživ, da se zamisli o svojem življenju in čutenju.

Marija Petejan

O rajni Mariji lahko z gotovostjo rečemo: umrla je sveta žena, zglede na krščanska žena, velik božji dar za vso župnijo Sovodnje.

S svojo drobno postavo je bila vedno prisotna pri vseh srečanjih, maši, molitvah, duhovnih obnovah v Zavodu sv. Družine, predstavah v Katoliškem domu...

Od leta 1948 je bila naročena na Katoliški glas in Mohorjeve. Redno je prebivala tudi Družino in Ognjišče. Bila je vedno pripravljena vsem pomagati, kjerkoli je mogla, tiho, neopazno, brez reklame, toda občutili smo njeno prisotnost in prizadevnost. Za vsako tudi najmanjšo prejeto dobroto je rajna Marija znala biti neizmerno hvaležna. Kakor je tiho in mirno živela, tako je tudi odšla po večno plačilo v četrtek, na dan, ko je vedno toliko molila za duhovne poklice. Pridružila se je mnogim članom zveze večnega rožnega venca, za katere je dolga leta skrbel, da so se zanje redno opravljale molitve in daritve sv. maše.

Marija se je rodila 30.1.1919 v Sovodnjah, kjer je tudi vedno živela. Svoje življenjsko potovanje pa je

zaključila v 73. letu starosti. Odšla je nenadno, toda dobro pripravljena 21. januarja. V nedeljo je bila še pri maši in pri sv. obhajilu. V nezvest je omahnila med kosilom, brez zavestnega trpljenja. Agonija je trajala štiri dolge dni. Večkrat je omenila, da ni važno, kdaj bo umrla, samo da bo brez trpljenja in da bi sestra Fani, s katero sta složno živeli, pogumno vzdržala tudi sama.

Rajna Marija je pred Bogom in med nami dobro izpolnila svojo nalogo, zato je lahko tudi odšla. To je nam, ki smo jo poznali in ob njej živeli, v veliko tolažbo. Njeno mesto v sovođenjski cerkveni klopi je ostalo prazno. Kdo ga bo zasedel? Ker je pokojna vedno molila tudi za tiste, ki jim časa za obisk cerkve zmanjka, smemo upati, da bo ta praznina kmalu izpolnjena.

Ž.M.

**Katoliški
glas
bomo izboljšali
tudi
s Tvojo
pomočjo!**

Obvestilo uredništva

Cenjene sodelavce in zainteresirane obveščamo, da bomo odslej objavili le prispevke, ki bodo prispeli na uredništvo do torka ob 14. uri, ko zaključujemo redakcijo časopisa.

ŠPORT

Odbojka - Moška C2 liga

13. KOLO

Prata

Olympia CDR

2:3 (15:9, 9:15, 15:5, 14:16, 10:15)

Olympia: S. Terpin (8+13), A. Terpin (1+0), A. Vogrič (1+2), M. Vogrič (1+1), G. Šfiligoj (1+1), B. Šfiligoj (0+7), Devetak (4+3), Povše (1+0), Dornik (9+6), Hlede, Petejan (10+12).

Olympii je uspelo osvojiti zmago, v katero ni nihče več verjel; v četrtem nizu je namreč izgubljala že s 14:7, pa ji je vendar uspel neverjeten preobrat. Čeprav je treba naše pohvaliti za požrtvovalnost in borbenost, ki so jo izkazali v četrtem nizu, tekme nikakor niso dobro odigrali. Nasprotnik je bil namreč tehnično slabši, a je igral bolj zbrano in motivirano; naši so ponovo pokazali svojo nezrelost no gostovanjih, ko niso igrali dovolj skromno in zagrizeno tekme, ki je spadala med važnejše v tem prvenstvu.

Že v prvem setu so domačini nizali točke zaradi napak Olympie; drugi set so naši bolje začeli in že je zgledalo, da jim bo uspelo tekmo brez težav obrniti v svojo korist, a so v tretjem setu zopet popustili. Domačini so hitro prešli v vodstvo s 6:0 in kmalu povedli z 2:1. Tudi v četrtem setu ni kazalo nič bolje, saj je bila Prata stalno v vodstvu; v stanju 14:7 za domačine pa je prišlo do preobrata. Ko ni nihče več verjel v zmago, so naši končno zaigrali, kot bi morali vedno: skromno in požrtvovalno. Nasprotnika je zgrabila panika in od takrat ni osvojil niti točke več. V tie-breaku je Olympia nadaljevala s tako igro in tudi brez težav zmagala.

Za naše sta se tokrat izkazala trener Petejan, ki je bil skoraj ves čas na igrišču, ter Simon Terpin, ki je kljub dvotedenski odsotnosti na treningih dal velik doprinos zmagi.

(Igor Povše)

februar 1993

KULTURA

8.2.	20.30	Dan slovenske kulture	ZSKP - ZSKD
10.2.	20.30	Dva klavirja	GM - SCGV E.Komel
12.2.	20.30	Akademija ob škofovi 10-letnici	
		Predstavitel knjige: Oglej - Gorica	Odbor
14.2.	17.00	K. Meško: Mati (premiera)	ODER 90
20.2.	20.30	Pustovanje	Klan SGS
25.2.	20.30	Slovenski kongres	SK

OLYMPIA - ŠPORT

MOŠKA C/2 LIGA

13.2. Olympia - Pav. Remanzacco
27.2. Olympia - Libertas Sacile

1. DIVIZIJA FANTJE

2.2. Olympia - Ronchi
16.2. Olympia - Fincantieri
23.2. Olympia - Ok Val

JUNIORES DEKLETA (do 18 let)

3.2. Olympia - Staranzano
15.2. Lib. Gorizia - Olympia

1. DIVIZIJA DEKLETA

12.2. Olympia - Lib. Gorizia

JUNIORES FANTJE (finale za prvo mesto)

12.2. Olympia - Candolini
17.2. Ok Val - Olympia

Na uredništvu se stalno več seznam darovalcev v razne namene. Zaradi prostorske stiske smo

marsikatero objavo zakasnili. Postopno boste prišli vsi na vrsto. Oproščamo se za zamudo.

DAROVI

Za begunce: v spomin na pok. Vladimira Pertot, N.M. 20.000 lir.

Za sklad Katoliškega glasa: Lojze Gruntar v spomin na Veroniko Dičeko in teto Pavlo Balah 25 kan. dol; Dora in Jože Kavčič 25 kan. dol.; Živec Božidar, Pordenone 50.000 lir.

Za cerkev na Proseku: v spomin na pok. starše darujeta Angela in Lucija Sedmak 50.000 lir.

Za Katoliški glas: Anton Breclj 50.000; druž. Cerkevnik, Videm 300.000; dr. Anton Maver, Švica 70.000 lir.

V.K.P. Sv. Ivan daruje: za Sv. Goro 50.000 in za Katoliški glas 60.000 lir.

Majda Legiša z družino (Vižovlje) daruje: v spomin na pokojni Gabrijelo Bole in Cvetko Rebec za Marijin dom v Rojanu in za cerkvo v Cerovljah po 50.000 lir (skupaj 100.000 lir).

Za slov. misijonarje: R.S. 200.000 lir.

Za cerkev na Peči: N.N. 20.000 lir.

Za cerkev v Gabrijah: Špacapan-Florenin Ljudmila, za ogrevanje 50.000 lir.

Za misijonarja p. Kosa: N.N. s Peči 50.000; druž. Cvelbar, v spomin na Zoro Milič-Hrovatin 30.000 lir.

Za sovođenjsko cerkev namesto cvetja na grob Marije Petejan: M. in N. po 50.000; Zalka Pelicon 25.000; N.N. 120.000; N.N. 200.000; Sabina Zotti 50.000; N.N. 100.000; N.N. 50.000; N.N. 500.000; sestrični Karmela in Hilarija 100.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: Vida Češčut 50.000; družina Klanjšček 130.000; Anica, Potok 30.000; Stanko in Helena 100.000; Kerševan 200.000; v spomin na župnika Marjana Komjanca, N.N. 200.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: Marica Dolenc 50.000; Marija Kraljeva 10.000;

družina Ciocci v spomin pok. Parker Edwarda 115.000; Amalija Pipčeva 20.000;

Adriana Collucci 10.000; Stellia Tech 10.000; Marija Šajnsnikova 30.000; Marija in Darko Kovačevi v spomin staršev in Davida Kalc 50.000; Marička Toževa 30.000; N.N. iz Trsta 25.000; Karlina in Franc ob 5. obletnici vnuka Davida Kalc 50.000; Dora Mesarjeva 10.000; Lekarna Milani 50.000; Marija Laljkova 20.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu: Marjana in Nino Parovel v spomin na Valerijo Kokorovec in Bernardo Novak 20.000; Pini, Boži in Marta v spomin na Adriana Sola in teto Bernardko 60.000 lir.

Za misijonski sklad: Furlan Ana 100.000 lir.

Za lačne v misijonih: K.K. 100.000 lir.

Štandrež: Kuzmin Hilarija daruje za Sv. Goro 100.000 in za begunce 200.000; Podberšek P. za cerkev v Štandrežu 50.000; družina Di Gleria 50.000; C.E. za begunce 100.000; družina Brisko-Trombini za cerkev 50.000; Tabaj Jožefa v spomin na strica župnika Lutmana Matevža 100.000 lir za cerkev.

Za misijon p. Kosa: N.N. 1.000.000 lir.

Za misijon p. I. Štanta na Madagaskarju: N.N. 1.000.000 lir.

Za Dom Srečanja na sv. Višarjah: N.N. 500.000 lir.

Za Katoliški glas: N.N. 500.000 lir.

V spomin vseh svojih dragih daruje Amalija Ferigo: za misijone, za Katol. glas, za Karitas in za Katol. dom po 50.000 (skupaj 200.000 lir).

Za potrebe cerkve v Mačkoljah in za novo ogrevanje: neimenovana oseba 50.000; družina Tul 500.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Milena Selj namesto cvetja ob nenadni smrti drage

prijateljice Štefi Krpan 100.000; družina ob prvi obletnici smrti dragega Antona Gasperšiča 100.000 lir.

Za misijone: Federico Volterrani 100.000 lir.

Za cerkveni zbor v Rojanu: Sinovi ob prvi obletnici smrti mame Albine Košuta 100.000 lir.

V spomin Gabrijele Bole: mož Nino 200.000 za cerkveni zbor v Rojanu in 100.000 za rojansko cerkev; Alojz Bole za misijone 100.000; Catarina Bole po 100.000 za Marijin dom v Rojanu, misijone in begunce iz BiH.

Boris Kuret: ob 25. obletnici smrti mame Milene daruje po 100.000 za Marijin dom v Rojanu, misijone, Sklad Mitja Čuk, Sveto Goro in begunce iz BiH.

Jelka Terčon-Šah: ob drugi obletnici smrti dragega moža Maksa daruje za sedež Slovenske prosvete 100.000, Sklad Mitja Čuk 50.000, Marijin dom v Rojanu 50.000, Sveto Goro 50.000 in begunce iz BiH 50.000 lir.

Za lačne po svetu: Marija Trinko 100.000; V.G. 100.000 lir.

Za misijone: Marija Trinko 50.000; N.N. 50.000; Jože Ferluga 50.000; Marija Kobal 70.000; Pina Saksida 30.000; Prašel 50.000; Amelija in Leopold Pangos 50.000 lir.

Za Katoliški glas: Neva Fonzari 50.000 lir.

Cvetka in Lorena v spomin pok. sorodnika Feličaja 50.000; Marčela Vato-vac v spomin pok. moža Feličaja 100.000 lir.

V spomin na pok. moža Josipa, Marija Petaros daruje 50.000 lir.

V spomin pok. moža Lina, žena Mery Keber daruje 50.000 lir.

Za kapelo sv. Leopolda: Ana Furlan, Trst 10.000; Senica Marija, Krmenka 15.000 lir.

Za Katoliški glas: druž. Kogoj, Francija 196.000; druž. Humar Marcello 50.000; N.N. 50.000 lir.

Za GMD: Stanko Kavalar, Francija 100 ATS; dr. Edi Gobec, Ohio 20 USA dol.

Za Katoliški tisk: Marija Copič 50.000 lir.

Za slovenske misijonarje: R.M. 200.000 lir.

V spomin na svakinjo daruje Štefka Ambrožič: za Sv. Goro 100.000; za s. Zoro Škerlj 100.000 in za Katoliški glas 50.000 lir.

Za Finžgarjev dom: v spomin na pok. Pepija Ferfila in na pok. Ivanko Vilhem-Hrovatin, druž. Kerševan 50.000 lir.

Za Marijanišče: v spomin na Vladimirja Grego, druž. Kralj-Carli (Angel) 50.000 lir.

Za cerkev v Sovodnjah: namesto cvetja na grob Mariji Petejan, Vida Češčut 20.000 lir.

Za cerkev v Rupi: namesto cvetja na grob Cirile daruje njena družina Trampuž 100.000 in v dober namen še 30.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: v spomin na Pavla Baretta Sergij in Livija Kocijančič 50.000; druž. Bizjak 30.000; Marta Požar 25.000; v spomin na Valerijo Kokorovec Duško in Rosana 50.000; Rožica in Rosana ob 2. obletnici smrti drage mame Eme Vatta za pevski zbor 50.000 in za Marijin dom 50.000; v spomin na Adrijana Sola darujejo: Mimi, Dragotin in Pina 150.000; Ema Adami 50.000 in M.P. 25.000. Ob obletnici smrti dragih moža in očeta Maria (10.1.), brata in strica Franca (15.1.) darujejo Pini, Boži in Marta 50.000; v spomin na pokojne iz družine Zupančič darujeta Gracija in Riketa 50.000; S.C. 100.000; Marija Visintin 50.000; A.B. 30.000 lir.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949.

Poduredništvo: Trst, ul. Donizetti, 3
Tel. 040/370846 - Fax 040/633307
Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:
Dušan Jakomin

Izdaja: KTD Katoliško tiskovno društvo
Società Tipografica Cattolica srl
Riva Piazzetta, 18 - Gorizia - P.I. 00054100318

Tiska: Tiskarna Budin v Gorici

Cena posamezne številke: 1200 lir

Letna naročnina: Italija 50.000
inozemstvo 70.000
zračna pošta 95.000

Oglasi: za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski oglasi in osmrtnice 1000 lir, k temu dodati 19% IVA